ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 153

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 20.—	Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 30.—	» » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 20 λεπτὰ ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 50 λεπτὰ ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΨΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

RENDEZ-VOUS 'MANQUÈ

Νὰ τὰ πιστεύει κανεὶς αὐτὰ τὰ γευρικὰ φαινόμενα; κάποιο προαίσθημα μοῦ λέει ὅτι δὲν θάρθῃ στὸ ραντεβού μας;... Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ κυριεύει σιγά-σιγά... μὲ βασανίζει... Θὰ μὲ περιμένει τάχα στὴν αἴθουσα τοῦ σταθμοῦ, ὅπως πάντα; Οἱ ἐπιβάτες μπαίνουν βιαστικοί, μὲ σκουντοῦν...Προχωρῶ, τὰ γόνατά μου τρέμουν... Θὰ φύγ εἶν' ἐκεῖ... Δὲν θὰ εἶν' ἐκεῖ... Κάποιο κουφὸ προαίσθημα μοῦ τὸ λέει... Ρίχνω μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ, ἐννέα παρὰ δέκα... Στέκω καὶ κοιτῶ διστακτικά. . . Δύο-τρεῖς ἄνδρες... τοὺς παρατηρῶ προσεκτικά, δὲν θέλω νὰ τὸ πισέψω... Εἶνε ὀρθαλμαπάτη;.. ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀλήθεια... δὲν εἶν' ἐκεῖ...

Ὅταν τὸν ἀποχωρίστηκα, προχθὲς μοῦ εἶπε: σύμφωνος, τὴν παρασκευή! Ξέρω πῶς τέτοια ὥρα δὲν θάρθῃ πιά... Στέκω ἀναποφάσιστη, μ' ἕνα χαμόγελο μελαγχολικό... Τί τάχα τοῦ συνέβη γιὰ νὰ μοῦ χαλάῃ ἔτσι τὴν εὐτυχία;.. Καὶ τώρα τί θὰ κάνω; Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως σπίτι μου... Σκαλίζοντας στὸ τσαντάκι μου βρῆκα τὸ γράμμα τῆς Μάδας ποὺ μούγραφε τελευταῖα νὰ περάσω νὰ τὴν ἰδῶ. Ἂς τὴν ἐπισκεφθῶ νὰ περάσω μαζί της τὴν βραδυά, ἀφοῦ ἐκεῖνος δὲν ἤρθε... Ξεκινῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ σταθμοῦ . . . Ὦ! ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου!... δὲν εἶναι δυνατόν... Εἶναι ὁ Φάνης, ὁ φίλος του! Ἀφοῦ ὁ φίλος του εἶν' ἐκεῖ, τότε— μὰ ! ὄχι, ἐκεῖνον δὲν τὸν βλέπω! Ὁ Φάνης προχωρεῖ πρὸς ἐμέ...ἐπίτηδες νὰ ἤρθε; Συγκεντρώνω τὸ θάρρος μου, καὶ χαμογελῶ. «Μπά, καλησπέρα σας, τί κάνετε;» Θέλω νὰ φανῶ ἀδιάφορη. Στὴν παραξάλη μου ἀντιλαμβάνομαι τὰς φράσεις—Ὁ φίλος μου λυπεῖται πολύ, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔρθῃ νὰ σᾶς ἀνταμώσῃ... μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἰπῶ... γιὰ νὰ μὴν περιμένετε ἀδίκως.. » Μηχανικῶς, βγήκαμε ἀπὸ τὸν σταθμό, καὶ εἴμεθα τώρα στὸ πεζοδρόμιο.

— «Ποιὸ δρόμο θὰ πάρετε; «Ὦ! πηγαίνω νὰ ἰδῶ κάποια φίλη μου... Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ καταχασθῶ τὴς καλοσύνης σας. Φθάνει ποὺ εἶχατε τὴν εὐγένεια νὰρθετε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε... Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε λίγο;» Σιγά-σιγὰ μὲ πιάνουν οἱ θυμοί. «Νὰ μοῦ χαλάσῃ τὴ βραδυά μου καὶ γιὰ ποιά;..» Ὁ Φάνης τὸν δικαιολογεῖ: «τοῦ ἔτυχε ἐμπόδιο τὴν τελευταία στιγμή...δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί..»

Θὰ μάθω ποτὲ τὴν ἀλήθεια; Θεέ μου, πόσοι ἄνδρες εἶναι ἐγωϊσταὶ καὶ ἰδιότροποι! Εἶχα τόση χαρά, ποὺ θὰ περνοῦσα λίγες ὧρες μαζί του, καὶ γιὰ κάποια ἄλλη,γιατὶ ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ ἄλλης, μ' ἀφίνει... τώρα, πότε θὰ ξαναΐδωθοῦμε; ... ξέρω ὅτι ποτέ...

Καὶ ὁ θυμός μου βράζει ... ἡ γλῶσσα μου τρέχει... «Πέτε του ὅτι εἶν' ἕνας ἐγωϊστής,ὅτι ἂν ἤθελε,θὰ ἐρχόταν...εἶναι μὲ καμμιὰ ἄλλη:.. Ὦ! φάνηκε πολὺ πρόστυχος ... Αὐτὸ ἂς μοῦ γείνῃ μάθημα γιὰ ἄλλη φορά..!».

Ὁ Φάνης μὲ παρατηρεῖ, κατὰ βάθος δὲν φαίνεται νὰ μὲ συμπαθεῖ... γιὰ χατῆρι τοῦ φίλου του ἀνέλαβε αὐτὴ τὴν ἀγγαρεία καὶ βιάζεται νὰ φύγῃ...

Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἀκόμη... Μιλοῦμε, γιὰ Κεῖνον, σὰ νὰ ἦταν παρών... Προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀπαθής, σχεδὸν εὐχαριστημένη..

Ἐπίτηδες, παίρνω κατὰ λάθος ἄλλον δρόμο, γιὰ νὰ τὸν κρατήσω περισσότερο ... Μιλοῦμε γιὰ διάφορα πράγματα...ὄχι πειά γιὰ κεῖνον... ὁ θυμός μου μεταβάλλεται εἰς πεῖσμα ... Νὰ τοῦλεγε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ διαβάσῃ δύο λόγια... ἀλλὰ τίποτε...

Ὁ Φάνης μοῦ ἐπαναλαμβάνει : «Εἶναι ὁ καλήτερός μου φίλος... δὲν θέλω νὰ τὸν κατηγορεῖτε... Λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἀφίνω τόσο γρήγορα, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψω σπίτι μου.»

Εἶμαι νευριασμένη. Τοῦ δίνω τὸ χέρι...Αἰσθάνομαι καθαρὰ ὅτι ὁ Φάνης μοῦ λέει ψέματα—ὅαι κάτι συμβαίνει ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαντεύσω καὶ ὅτι πηγαίνει νὰ τὸν ἀνταμώσῃ.

— Ὠρβουάρ.., νὰ τοῦ πῆτε ὅτι εἶναι κακὸ παιδί! ὅτι μὲν τοῦ βαστῶ θυμό, ἂς μοῦ γράψῃ ἐν ἐκτάσει, νὰ μοῦ ἀπολογηθῇ, γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσω...

Γνωρίζω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μοῦ γράψῃ... Εἶναι ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος τοῦ τελευταίου κεφαλαίου τοῦ ἐρωτικοῦ μου ρομάντζου;... δὲν ξέρω... χωρὶς νὰ τὸ θέλω, αἰσθάνομαι ὅτι ὅλη μου ἡ εὐτυχία καταρρέει, γίνεται θρύψαλα...

Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ Φάνης, ἂν θέλει, μπορεῖ πάλι νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ... Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸν ἐλπιποφήσω... Κι' ἔπειτα θὰ ἤθελε τάχα κ' ἐκεῖνος ;...

Τὰ μπράτσα μου ποὺ σηκώθηκαν μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ φύγῃ, ξανάπεσαν ... Μία χειραψία... καὶ τίποτε ἄλλο... Ἔφυγε... Μπαίνω στὸν διάδρομο... Πηγαίνω ;νὰ ἰδῶ τὴν φίλη μου, ἀντὶ νὰ εἶμαι μαζὶ μ' ἐκεῖνον...

Ὁ θυμός, τὸ πεῖσμα... ὅλα μοῦ πέρασαν... Στέκω καὶ συλλογίζομαι. σὰν ἀπολιθωμένη τὴν καταστροφὴ τοῦ ἔρωτός μου... Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι τώρα πιὰ ἕνα κοριτσάκι τιποτένιο, ἕνα κουφέλι... Παραδομένη σὲ μία ἀπέραντη ἀπόγνωσι, στέκω στὸ κοριντὸρ καὶ ἀναλύομαι εἰς λυγμούς... ΣΤΕΛΛΑ

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΝ

Πλούσιος, εὐϋπόληπτος σοβαρός. Ἐν τούτοις, ὑπὸ τὴν ἤρεμον ἐπίφασιν τοῦ τακτοποιημένου καὶ ὡρίμου ἀνδρός,ὁ κ.Περικλῆς ἔκουβεν ἕνα πόθον ἀνήσυχον, τρελλόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἔως τώρα ἱκανοποιήσει. Κουρασμένος ἀπὸ ἕνα παλαιὸν ἐρωτικὸν σύνδεσμον, ἐζήτει τὴν ποικιλίαν εἰς τὰς ἀγκάλας διαφόρων ξανθῶν καὶ μελαχροινῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται εὔκολα, δὲν εἶχαν γι' αὐτὸν καμμίαν νοστιμάδα. Ὅσον εὔμορφα καὶ πολυδάπανα καὶ ἂν ἦσαν τὰ πλάσματα αὐτά, ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον τοῦ ἐχάριζαν ἀνεμιγνύετο πάντοτε μὲ τὸ ἀπογοητευτικὸν συναίσθημα ὅτι ἦσαν εἰς ὅλους ποσσιτά.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὠνειρεύετο κι' ἐποθοῦσε φλογερὰ ἦτον ἡ ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἀποκλειστικὴ ἀπόκτησις μιᾶς παρθενικῆς ὑπάρξεως, ἀξέβγαλτης καὶ ἀγνῆς. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν εὕρῃ;

Ὅταν συνήντησε τὴν καθ' ὅλα ἀξιαγάπητον δεσποινίδα Ἐριέταν, ἐσκέφθη τὸν γάμον. Οἱ ἀρραβῶνες ἔγιναν καὶ ὁ κ. Περιπλῆς δὲν παρέλειψε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ μέχρι τῶν γάμων διαστήματος. Εἶχεν εὕρῃ εἰς τὴν μελαχροινὴν Ἐρίεταν μὲ τὰ φλογερὰ μάτια, μὲ τὰ κρατημένα χείλη, μὲ τὸ λιγερὸ καὶ ὁλόδροσο κορμί, μίαν μαθήτριαν προσεκτικὴν διὰ τὰς ἐρωτικὰς του παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι περιέκλειον τὰ διδάγματα τόσον μακρᾶς πείρας. Καὶ ἔνα ἀπόγευμα ποὺ οἱ μελλόνυμφοι εὑρέθησαν μόνοι καὶ ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐπιτηρήσεως τῆς καλῆς μαμᾶς, ἐποφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ἐμπράγματον ἐφαρμογὴν τοῦ ἐρωτικοῦ μαθήματος. Καὶ μὲ τὴν ἀναπαυτικὴν φιλοξενίαν τοῦ καναπέ, ἐπροχώρησαν μέχρι τέλους.... Ὁ κ. Περικλῆς ἔμεινε κατενθουσιασμένος! Οὐδεμία ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις τὰς ὁποίας εἶχε ἰσοφθῆ ἕως τώρα ἠδύνατο νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν συγκλονιστικὴν μέθην ποὺ τοῦ ἐχάριζεν ἡ σαρκίνη ἐκείνη ἀνοῖξις τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φορὰν ἐπορφύρωνεν ἡ λαμπὰς τοῦ κόθου μὲ τὰς ροδαυγείας τῆς παρθενικῆς αἰδοῦς.

Ἔπειτα, ὁ καιρὸς ἐξηκολούθησε νὰ κυλᾷ, μὲ τακτικὰς ἐπαναλήψεις τοῦ μαθήματος. Ἀλλ' ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἐνοχῆς των, ἐπέσπευσε τὴν ἕνωσιν ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀρκετὰς μῆνας ἀργότερα. Ἡ μητέρα τῆς Ἐριέτας, συγκεκινημένη ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν ἀνυπομονούντων ἐρωτευμένων, δὲν ἔφερεν ἀντίρρησιν. Καὶ ἡ τελετὴ—τυπικὴ πλέον—τῶν γάμων ἔγινεν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ κ. Περικλῆς ἀνεπόλει τὰς ἐρωτικὰς γλυκύτητας ποὺ εἶχεν ἀπολαύσει ἕως τώρα μαζὶ μὲ τὴν νύμφην, καὶ τοῦ ἐφαίνετο παράξενον τὸ παρθενικῆς λευκότητος φόρεμά της, καὶ εὕρισκεν ὅτι δὲν εἶχαν πλέον θέσιν εἰς τὸ κεφάλι της οἱ λεμονανθοί, καὶ δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ λειτουργικοῦ μυστηρίου. Ἀργότερα ἡ Ἐριέτα ἐδυσκολεύθη πολὺ διὰ νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ δακρύσῃ, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλας τὰς παρθένους, ὅταν ἡ στοργικὴ μητέρα δίδει εἰς αὐτὰς μὲ τόσας ἐπιφυλάξεις καὶ τόσας ὑπεκφυγὰς τὰς ἀορίστους, προκαταρκτικὰς συμβουλάς.

Ἐπὶ τέλους, εὑρέθησαν μόνοι εἰς τὸ σπιτάκι των. Ἕως νὰ ἑτοιμάσῃ ἡ Ἐριέτα τὴν νυκτερινὴν περιβολήν της, ὁ κ. Περικλῆς ἠνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ νυμφικοῦ των θαλάμου. Ὁ Σεπτέμβριος ἐμειδιοῦσε θλιβερὰ εἰς τὸ ἀντίκρυσμα τῶν νεκρῶν φύλλων καὶ ἡ φοβισμένη σελήνη ἐφαίνετο νὰ παραμονεύῃ πίσω ἀπὸ τὸν πέπλον τῶν βιαστικῶν νεφῶν. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἤσυχη. Δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἐσήμανε. Καὶ ἐνῶ ἡ σύζυγος ἀπηλάσσετο τῶν νυμφικῶν της φορεμάτων,ὁ σύζυγος ἐκάπνιζεν ἤσυχα τὸ πούρο του. Ἐσυλλογίζετο. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ σκέψις του ἀνεύρισκε τὴν ἀμείλικτον ἐξήγησιν τῶν πραγμάτων. Ἦτο σκληρόν.

Μία ἐσωτερικὴ φωνὴ τοῦ ἐψιθύριζεν:—οὔτε κἂν σὲ συγκινεῖ ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου σου γιατὶ ἀπήλαυσες τὴν κατάκτησιν ἐκ τῶν προτέρων!—Ἀλήθεια, ἐσκέφθη ὁ κ. Περικλῆς, τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα; Τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ γάμος χωρὶς αὐτὰς τὰς καθηγιασμένας διατυπώσεις, ἐπισφράγισιν τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἡ θυσία παρθενίας εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ὑμεναίου, δὲν ἔχει πλέον παρὰ σχετικὴν ἀξίαν. Ἔκλεισε τὸ παράθυρον Εἰς τὸ ρὸζ ἡμίφως τοῦ δωματίου διέκρινε τὸ διπλὸ κρεβάτι μὲ τὰ σκεπάσματα ἐλαφρὰ παραμερισμένα ἀπὸ χέρι διακριτικό, ὡς σιωπηλὴν ὑπόσχεσιν μιᾶς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν εἶχε γευθῇ πλέον, εἶδε τὰ ἄνθη, εἴδωλα τοῦ εὐθραύστου τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς, καὶ ὅλα τοῦ ἐφάνησαν μάταια καὶ ἀνωφελῆ, τώρα. Ἴσως ὁ ἀθέατος χορὸς τῶν ἐρώτων εἶχεν ἀποσυνδέσει ἤδη τὴν ἀνθίνην ἄλυσσόν του καὶ οἱ μικροὶ θεοὶ ἐμειδιοῦσαν εἰρωνικὰ ἀπὸ τὰς γωνίας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου εἰς τὰς ὁποίας εἶχαν καταφύγει.Τὰ πάντα ἀντὶ τῆς ἱερᾶς φρικιάσεως ἐκείνης ἡ ὁποία ἐρπίζει ἕνα συνεσταλμένον πόθον τὴν στιγμὴν ποὺ πρόκειται νὰ ἱκανοποιηθῇ, ἀπέπνεον ἀπογοήτευσιν καὶ μελαγχολίαν.

Περεκάλεσε τὴν γυναίκα του νὰ παίξουν τὴν χωμφδίαν τῶν νεονύμφων Καὶ ὑπῆρξεν ἀξιοθρήνητος ἐκείνη ἡ στιγμή: Ὁ κ. Περικλῆς ἄκουμποῦσε, ψυχρός, εἰς τὸ μάρμαρο τῆς θεμάστρας, ἐνῶ ἡ σύζυγός του νωθρά, ἀσυγκίνητος εἰς πράγματα ποὺ τῆς ἦσαν γνωστά,κίνγουσα ἕνα χασμουρητό, ἔλεγε: – Τί κουρασμένη ποὺ εἶμαι!

Ἐκοιμήθησαν ἥσυχα καὶ ἡ πρώτη νύχτα τῶν γάμων των ἐπέρασε λευκή, διότι εἶχαν προηγηθῇ τόσες ἄλλες πορφυρόχρωμες.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΑ—ΣΜΥΡΝΙΑ

Πολλοὶ καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐζήτησαν τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ λήξαντος δημοψηφίσματος. Θ' ἀπέφευγα τὴν δοκιμασίαν αὐτήν, ἐὰν δὲν ἤθελα νὰ ἀποκαταστήσω μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα φαίνεται νὰ ἐδειονπάθησαν ἀπὸ τὰς ἀκρότητας καὶ τὴν ἀκρισίαν μερικῶν ἀπὸ τοὺς ψηφίσαντας. Πολλοὶ ἠονήθησαν τὴν ὅπαξιν σμυραϊκῆς καλλονῆς, ἄλλοι τῆς ἀθηναϊκῆς. Ἐν τούτοις ὑπάρχει καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δέ. Ἀλλεως δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίγῃ σύγκρισις. Ὑπάρχει ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς σμυραϊκῆς εὐμορφιᾶς, ὑπάρχει καὶ τῆς ἀθηναϊκῆς. Καὶ οἱ ἀναγνῶσται ἠρωτήθησαν—ὄχι ποιὰ ἀπὸ τὴς δύο εὐμορφὲς εἶνε περισσότερον... εὔμορφη (ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις) διότι εἶνε καὶ αἱ δύο ἐξ ἴσου εὔμορφες — ἀλλ' ἁπλῶς: ποίαν ἐκ τῶν δύο προτιμοῦν. Ὑπ' αὐτὴν μόνον τὴν ἔννοιαν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ τὸ δημομήφισμα.

Καὶ ἡ προτίμησις μεταξὺ δύο συγκεκριμένων καὶ ἰσαξίων καλλονῶν εἶνε πλέον ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, ἐσωτερικῆς διαθέσεως καὶ ἀναπτύξεως.

Οἱ δύο τύποι εἶνε ἐντελῶς ξεχωριστοί, σχεδὸν ἀντίθετοι. Ἡ Σμυρνιὰ εἶνε τύπος τῆς θερμῆς καὶ ἡδονοχαροῦς ἀνατολίτισας. ραφιναρισμένης βέβαια, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ ἱκανοποιεῖ ὁλοκληρωτικῶς τὸν πρωτόγονον καὶ φυσικὸν καὶ χαῦνον ἔρωτα. Εἶνε ἡ πληθόχυμος καὶ πληθύοσαρκος γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν ξεύρει νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ Γυναῖκα. Εἶνε φυσικὸν νὰ τὴν προτιμοῦν ὅλοι οἱ πρωτόβγαλτοι εἰς τὸν ἔρωτα, ὅλοι οἱ ὁρμητικοὶ καὶ βιαστικοὶ νέοι, τῶν ὁποίων αἱ αἰσθήσεις δὲν ἔχουν παραχωρήσει τίποτε ἀκόμη εἰς τὸ αἴσθημα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα.

Ἡ Ἀτθὶς εἶνε ἡ γυναῖκα-κοῦκλα, πολυσύνθετον κράμμα αἰσθηματισμοῦ, χάριτος καὶ ἡδυπαθείας, ποὺ ὁμιλεῖ στὴν καρδιὰ καὶ στὴν κλαιισθησία, προτοῦ μιλήσει στ' ἀισθήσεις. Εἶνε φυσικὸν νὰ τὴν προτιμοῦν ὅσοι δὲν ἀρκοῦνται πλέον εἰς τὸν φυσικὸν μόνον ἔρωτα, ἀλλ' ἔχουν ἀνάγκην καὶ ἀπὸ τὰ κουκουέμματά του. Εἰς τὴν Ἀτθίδα εὑρίσκουν τὰς ἐλαφρὰς συγκινήσεις τοῦ αἰσθηματισμοῦ, τὴν πνευματόδη κουβεντούλαν, τὰ χαριτωμένα παιχνιδάκια, τὴν τοναλέτταν, τὴν ἁρμονικὴν γραμμήν.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ αὐτῆς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος δείχνει ὅτι οἱ νεοέλληνες εὑρισκόμεθα πλέον πλησιέστερα πρὸς τὴν Εὐρώπην παρὰ πρὸς τὴν Ἀνατολήν.Καὶ τοῦτο δὲν τὸ εὐίσκω καθόλου δυσάρεστον διὰ τὸν ἐκπολιτισμόν μας.

Διὰ τοῦ δημοψηφίσματος ἀνεκινήθη καὶ τὸ ζήτημα τοῦ μακιγιαρίσματος. Δὲν νομίζω ὅτι αἱ Σμυρνιαὶ βάφονται περισσότερον ἀπὸ τὰς Ἀτθίδας. Ἀλλ' ἐκ συμφώνου πρὸς τὸν ἔντονον τύπον των βάφονται χυτηριά — λέξις ποὺ ἰσοδυναμεῖ σήμερον πρὸς τὸ: ἀτεχνα. Ἐπίσης ντύνοντι χωρὶς λεπτὸ γοῦστο καὶ ἁπλὴν χάριν. Ἂν προσέξουν εἰς τὶ δύο αὐτὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα τόσον γόητρον προσδίδουν εἰς τὴν Ἀτθίδα, ὑποθέτω ὅτι πολὺ θὰ ὠφεληθοῦν.

ΡΟΜΕΟ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

39 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 39

—Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ γέρος. Θἄρθω ἄλλη μέρα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀφίνω καὶ μπιλιέτο... Ἔ, φυσικά, δὲν μὲ περίμεναν... δὲν τῶξεραν θετικὰ πὲς θἀρθῶ σήμερα...

Μιλῶντας ἔτσι, ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τὴν καμαριέρα. Τοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ἀφράτη ἐκείνη ξανθή. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τί μέρος λόγου νὰ ἦταν... Θἀλήθευε ἀρά γε ἡ παροιμία «κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του ;»...

Καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό, προσποιήθηκε πὼς ἄλαξε γνώμη.

—"Ας εἶναι, εἶπε, ψάχνωντας νὰ βγάλῃ τὸ πορτοφόλι του, δόσε στὴν κυρία Μιμίκα καὶ τὸ μπιλιέτο μου... στὴν κυρία Μιμίκα, ἀκοῦς;.

—Μάλιστα, κύριε... ἡσυχᾶστε...

—Μὰ ποῦ εἶναι ; ποῦ τῶχω ;... Ἀ, νά το.. Στάσου... Ὦ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή!... Ξέχασα νὰ πάρω μπιλλιέτα... Μοῦ τελείωσαν καὶ δὲν ἔβαλα ἄλλα στὸ πορτοφόλι..."Ε, δὲν πειράζει... Βλέπεις,κορίτσι μου, τὶ παθαίνουμε μεῖς οἱ γέροι ;... Ξεχνοῦμε, ξεχνοῦμε εὔκολα !

Ἡ Πελαγία χαμογέλασε.

—Χαρά στο ! ἔκαμε ὁ κ. Νικολάκης. Τὶ ὥμορφα ποὺ γελᾶς !.. Μοῦ χαρίζεις καὶ τόνομά σου;

Οἱ δύο τῦποι εἶνε ἐντελῶς ξεχωριστοί, σχεδὸν ἀντίθετοι. Ἡ Σμυρνιὰ εἶνε τύπος τῆς θερμῆς καὶ ἡδονοχαροῦς ἀνατολίτισας. ραφιναρισμένης βέβαια, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ ἱκανοποιεῖ ὁλοκληρωτικῶς τὸν πρωτόγονον καὶ φυσικὸν καὶ χαῦνον ἔρωτα. Εἶνε ἡ πληθόχυμος καὶ πληθύοσαρκος γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν ξεύρει νὰ εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ Γυναῖκα. Εἶνε φυσικὸν νὰ τὴν προτιμοῦν ὅλοι οἱ πρωτόβγαλτοι εἰς τὸν ἔρωτα, ὅλοι οἱ ὁρμητικοὶ καὶ βιαστικοὶ νέοι, τῶν ὁποίων αἱ αἰσθήσεις δὲν ἔχουν παραχωρήσει τίποτε ἀκόμη εἰς τὸ αἴσθημα καὶ εἰς τὸ πνεῦμα.

Αὐτὸς ἦταν, ὁ παληάνθρωπος, ποὺ τοὺς εἶχε παρᾶ ὅμως, ἐπλήρωνε καλὰ ὁ μασκαρᾶς. .

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀκόμα—περιέργεια, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ποῦμε ἐπαγγελματική,— ἡ Πελαγία ἐτόνισε τὸ χαμόγελό της κ' ἔδωσε κοκκινίζοντας τόνομά της.

—Κι' ἔχεις πολὺ καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, κορίτσι μου ;

—Οὔ, πολύ... εἶμαι ἀπὸ μικρή.

—Ἀπὸ μικρή, λέει !... Καὶ μήπως τώρα εἶσαι μεγάλη ;...

—Ἔχω πέντε χρόνια..,

—Μπράβο !; Θὰ πῇ πὼς εἶσαι καλὸ κορίτσι, γιὰ νὰ μείνῃς τόσον καιρὸ στὸ ἴδιο σπίτι... Μακάρι νἄβρισκα κι' ἐγὼ μιὰ ἔτσι καλὴ καμαριέρα...

—Ἡ καλωσύνη σας...

Ὁ κ. Νικολάκης, γιὰ νὰ κερδίζῃ πάντα καιρό, ἔκανε πὼς κουμπώνεται, πὼς σάζεται, βαστοῦσε μάλιστα καὶ τὸ φτερὸ νὰ ξεσκονίσῃ τὰ παπούτσια του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβε εὐγενικὰ ἡ Πελαγία καὶ τοῦ τὰ ξεσκόνισε αὐτή...

—Εὐχαριστῶ ... εὐχαριστῶ πολύ, κορίτσι μου... Ἀμ βέβαια... ἔτσι ὥμορφο κορίτσι, μποροῦσε νὰ μὴν ἔχῃ καὶ καλὴ καρδιά ;

Ἀφοῦ εἶπε κι' αὐτό, ὁ κ. Νικολάκης ἔκαμε πὼς τρόμαξε :

—"Α !.. μὴ μᾶς ἀκούῃ ἐδῶ κανείς ;

—Ὄχι, ὄχι ! ἔγνεψε γελαστὴ πάντα καὶ κατακόκκινη ἡ Πελαγία.

Ἀληθινὰ οἱ κυρίες ἔλειπαν. Κι' ἡ μαγείρισσα ἦταν στὴν κουζίνα, στὴν ἄλλη ἄκρη.

Ὁ γέρος ξεθαρρεύτηκε.

—Ὥστε, εἶπε, μποροῦμε νὰ ποῦμε κι' ἕνα λόγο παραπάνου ;

Ἡ Πελαγία, ποὺ ἤξερε πιὰ μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάμῃ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα γέλιο.

—"Α, κατεργαρούλα, γελᾶς !.. γελᾶς, ἔ ; Καὶ θαρρετὰ πιά, ὁ γέρος ξάμωσε τὸ χέρι καὶ τῆς χάϊδεψε τὸ πηγούνι.

—"Α ! κύριε ; ἔκαμε ἡ Πελαγία.

Καὶ τραβήχτηκε σοβαρὴ καὶ σχεδὸν ἀγριεμμένη.

«Ἀϊ στὸ διάβολο ! τὴν ἔπαθα ! τίμια εἶναι!» συλλογίσθηκε ὁ κ. Νικολάκης.

Καὶ βιάστηκε τώρα νὰ φύγῃ...

—Λοιπόν, ὅπως, εἴπαμε...

—Μάλιστα...

—Ἀντίο Πελαγία ;

—Χαίρετε !

Ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνῃ, μετανοιωμένο καὶ σὰ ντροπιασμένο, ἡ Πελαγία ξαναβρῆκε τὰ νάζια της καὶ τὰ χαμόγελά της.

—Λοιπόν ; τοῦ φώναξε ἀπὸ πάνω. Πότε θὰ ξαναφθῆτε, νὰ τοὺς κῶ νὰ σᾶς περιμένουν ;..

—"Α, δὲν ξέρω... δὲν ξέρω πότε πάλι θὰ εὐκαιρήσω... ἴσως μεθαύριο...

—Αὐτὴ τὴν ὥρα ;...

—Ναί, ναί... ἀπόγεμα... λίγο ἀργότερα, λίγο νωρίτερα...

—Πολὺ καλά... θὰ τὸ πῶ... τῆς κυρίας Μιμίκας, ἔ ;..

—Ναί, ναί... καὶ πολλὰ χαιρετίσματα.

Γιὰ νἀπαντῇ, ὁ κ. Νικολάκης εἶχε σταθῇ στὴ μέση τῆς σκάλας, κοιτάζοντας πρὸς τὰ πάνω. Κι' ὅταν εἶδε πάλι τὴν Πελαγία νὰ τοῦ μιλᾷ ἔτσι γελαστή, σὰ νὰ μὴ τὴν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τὴν τολμηρὴ χειρονομία, συλλογίσθηκε : «Πάλι τὴν ἔπαθα... Τέτοια εἶναι κι' αὐτή, μόνο βιάστηκα νὰ φύγω...»

Ντράπηκε ὅμως νὰ ξαναγυρίσῃ. Κι' ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, ὑποσχόμενος στὸν ἑαυτό του νὰ ξαναπάῃ, ἀλὸ πιὰ γιὰ τὴν κυρία, ἀλλὰ γιὰ τὴν καμαριέρα.

Ἡ Μιμίκα ὅμως, ἔτρεξε τὴν ἄλλη μέρα στῆς κυρίας Φραζέλη νὰ προλάβῃ αὐτὴ τὴ δεύτερη βίζιτα. Εὐτυχῶς ὁ κ. Νικολάκης ἦταν ἐκεῖ. Καὶ τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε πὼς στὸ σπίτι της δὲν μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ.

—"Ω, κρῖμα ! γιατί ;

Μιὰ πρόφαση εὔκολα βρέθηκε :

—Μιὰ συγγενής... μιὰ θεία μᾶς ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ... Καὶ θὰ μείνῃ μαζί μας πολύ... Ἂν θέλετε ἐδῶ... ὅταν θέλετε... εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Νικολάκης δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν ὥμορφη καμαριέρα. Τὸν εἶχε ξετρελάνει τὸ γέρο-Σάτυρο. Καὶ γι' ἀγάπη της μόνο, πῆρε κεῖνο τἀπόγεμα τὴ Μιμίκα

Ἐκεῖ ποὺ παιχνίδιζαν στὴν κάμαρα, τὴ ρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ... ἡ καμαριέρα σου τὶ μέρος λόγου εἶναι ;

—Τὴν εἴδατε ; γέλασε ἡ Μιμίκα πονηρά.

—Τὴν εἶδα... μίλησα καὶ λιγάκι μαζύ της καὶ μοῦ ἄρεσε πάρα πολύ... Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θἄδινα κάτι τι νὰ αὐτή... Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι ὁλοσδιόλου ἀγόριμι... "Ε, τὶ λές; Γελίεμαι ;

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

ΦΙΛΤΡΟΝ ΕΤΑΙΡΑΣ

Τὴν θυμᾶστε,—μιὰ ἀπὸ Κεῖνες, ποὺ χάθηκε τώρα ἀπὸ τὸν κόσμο ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια — ποὺ τύπωνε στὶς κάρτες της ἕνα στέμμα μὲ ἑννέα μαργαριτάρια καὶ τὸ παράξενο ὄνομα: «Ἰσαβέλλα νὲ Ναβαρέν»; Στοὺς κύκλους τῶν καμπαρὲ καὶ τῶν ἰσογείων ἦταν γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα: Ζαμπώ. Ἦταν μία ἀπὸ τὶς κοκότες ἐκεῖνες ποὺ, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε πολὺ νέες, οὔτε πολὺ ἐξυπνες, σὲ προσελκύουν μὲ κάτι τι αἰνιγματῶδες ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους. Σὲ κεῖνους ποὺ ἀποροῦσαν πῶς τὰ καταφέρνει καὶ πάει πάντα μὲ τ' ἀμάξι, οἱ ξενύχτιδες ἀπαντοῦσαν σφαλνῶντας τὸ ἕνα τους μάτι:

«Εἶδατε ποὺ ἡ Ζαμπὼ δὲν βγαίνει ἔξω ποτὲ χωρὶς τὴν κόρη της;»

Ἦταν ἀλήθεια. Στὸν περίπατο, στὸ θέατρο παντοῦ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔπερνε μαζί της ἕνα κοριτσάκι ὀκτὼ ἐτῶν, σωστὸ πλασματάκι, ποὺ τὸ εἶχε ντυμένο ἀπαράλλακτα σὰν κι' αὐτήν, πρᾶγμα ποὺ παρουσίαζε μία κωμικὴ καὶ χαριτωμένην ἀντίθεσιν. Ἦταν ἡ κόρη της, τὸ παιδί, καθὼς ἔλεγεν, ἑνὸς ξένου διπλωμάτη ποὺ εἶχε λαγσάρη τὴν Ζαμπώ... Οἱ κακόγλωσσοι ἔλεγαν ὅτι ἡ μαμᾶ ἔσερνε μαζί της τὴ μικρούλα ἀκόμη καὶ στοὺς κοιτῶνες... Τὸ ἔλεγαν μὲ τόρπο, μπροστά της· ἡ Ζαμπὼ ἦταν τόσο κουτή, ὥστε γελοῦσε, χωρὶς νὰ νοιώθει. Κάποτε ὅμως, ποὺ εἶχε ἀνοίξει καυγᾶ μὲ μιὰ ἄλλη κοκότα κι' ἔβγαναν στὰ φόρα ἡ μιὰ τ' ἄπλυτα τῆς ἄλλης, ἡ «φιλνάδα» της τῆς ἐῶπε ἔξαστερα καὶ καθαρά... Ἡ Ζαμπὼ ἔννοιωσε, ἔπεσε χάμω λιπόθυμη κι' ἔκανε ἕνα μῆνα ἄρρωστη. Εἶπαν ψέματα, τὴν κόρη της τὴν ἐλάτρευε, τὴν ἀνάτρεφε ἀνόητα ἀλλὰ τίμια, σπίτι τὴν παρέδιδε σὲ μιὰ αὐστηρὴ γκουβερνάντα, σὲ δωμάτιο παράμερο.

Ναί, τὴν κόρη της τὴν ἐλάτρευε, γιὰ τὴν ντελικάτη ὀμορφιά της, γιὰ τὸ ἀριστοκρατικὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε στὶς γαλάζιες φλέβες της, ποὺ θἄλειπε γιὰ πάντα ἀπ' αὐτήν, τὴ φτωχὴ Ζαμπώ, μ' ὅλα τὰ διαμάντια, τὰ μέγαρα καὶ τ' ἀμάξια της. Ἡνειρόπολοῦσε γιὰ τὴν κάνη μεγάλη κυρία, ποὺ νὰ παντρευτῇ μ' ἕναν πλούσιο ξένο, «γιατὶ οἱ Γάλλοι εἶν' ὅλοι τσοῦ ἀπέντχαροι»... Γιὰ χατῆρι τῆς Λιλῆς θησαύριζε, ἔβανε χρήματα στὴν Τράπεζα, στὸ ὄνομα τῆς μικρῆς. Πόσες φορές, ἡ ἁπλοϊκὴ γυναῖκα, ἔλεγε στοὺς πελάτας της, κοιτῶντας τὸ πρώτιμα σοβαρὸ κοριτσάκι της ποὺ ἄφιγε νὰ τὸ φιλοῦν στὸ μέτωπο:

«Αὐτή, μάτια μου, δὲν θὰ εἶναι γιὰ τὰ δόντια σας. Θἄχει τόσα χρήματα ὥστε δὲν θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ δουλεύει ὅπως ἐγώ...»

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐγνώριζε κανεὶς στὸ Παρίσι, ἦταν ὅτι ἡ Λιλὴ δὲν ἦταν τὸ μόνο παιδὶ τῆς Ζαμπώ.

Εἶχε γεννήση καὶ ἄλλο κοριτσάκι, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη πρωτόβγαλτη καὶ φτωχή. Μόνο ποὺ τὸ παιδί της αὐτὸ ἦταν ἐφταμηνίτικο, ἄσχημο μὲ μεγάλο κεφάλι καὶ κουτσὸ ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι. Μιὰ σπλαχνικὴ γειτόνισσα τὴν ἀπήλλαξε ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐξάμβλωμα ποὺ ἡ Ζαμπὼ δὲν ἤθελε νὰ τὸ βλέπει... Ἀργότερα ὅταν ἀπόκτησε τὴν Λιλή, ποτὲ δὲν πήγαινε νὰ βλέπῃ τὴν ἄλλη της κόρη. Τὴν ἐτοποθέτησε σ' ἕνα ἄσυλο ἐπαρχιακό, προωρισμένο γιὰ τὰ σακάτικα παιδιὰ τῶν ἀριστοκρατῶν.

***

Λοιπόν, ἕνα καλοκαῖρι, δὲν φάνηκε πουθενὰ πιὰ ἡ Ζαμπὼ μὲ τὴ Λιλή της... Τί εἶχε γίνῃ; Ἀπλούστατα, εἶχε κλειστῇ μέσα στὸ μέγαρό της— σφάλισε τὴν πόρτα της γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, κοντὰ στὴν ἄρρωστη Λιλή... Ἡ Λιλή, σὲ κάποιο γυρισμό της ἀπ' τὸν περίπατο, πλάγιασε μὲ ρῖγος καὶ μὲ βῆχα, καὶ ἀπὸ τότε δὲν σηκώθηκε πιὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἔλυωνε σὰν τὸ κερὶ στὸ ἄσπρο της κρεββατάκι, εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ φθίσι. Καί, μολονότι ἡ μαμᾶ της ἐκάλεσε τοὺς διασημότερους γιατροὺς τοῦ Παρισιοῦ, ἡ Λιλὴ ἀπέθανε στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ Ζαμπὼ δὲν μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη συμφορά. Τίς δέκα πρῶτες ἡμέρες οἱ γιατροὶ τὴν εἶχαν ἀπελπίσῃ, ἔλεγαν πως θὰ ὑπάγῃ ναῦρῃ τὴν κόρη της στὸν τάφο ὅπως ἦταν ἀχώριστες καὶ στὴ ζωή. Δὲν τὴν γλύτωσαν ἀπὸ τὸν χάρο οἱ γιατροί, ἀλλὰ μία καμαριέρα της ἀφωσιωμένη, ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ τῆς εἰπῇ:

«Τί ἀπελπίζεσαι ἔτσι, Ζαμπώ;... Ἐπὶ τέλους, ἔχεις καὶ ἄλλο κορίτσι...»

Ἡ Ζαμπὼ ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι. Ἀλήθεια, εἶχε καὶ ἄλλο κορίτσι, ποὺ τόβγαλε ἀπ' τὰ σκλάχνα της, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της, ὅπως τὸ ἄλλο, νὰ τὸ φιλεῖ καὶ ὅπως τὸ ἄλλο θὰ τῆς ἔλεγε: «Μαμᾶ!»... Αὐτὸς ὁ στοχασμὸς τὴν ἐκαλόφερε στὴ ζωή... Καί, μόλις ἡ κατάστασίς της ἐβελτιώθη, ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴν ἐπαρχία ὅπου βρισκόταν ἡ κουτσή.

***

Τώρα ζῇ ἐκεῖ κάτω, στὴν ἐπαρχία, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της ποὺ τὴν ἤβρε ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἐλέους καὶ τὴν πιστή της καμαριέρα ποὺ τόσο ἀργὰ τῇ θυμήθηκε... Ἡ Ζαμπὼ ἐπιμένει νὰ ντύνει καὶ τοῦτο τὸ ἀσχημοχόριτσο μὲ φορεσιὲς ἀπαράλλαχτες σὰν τῆς δικές της καὶ τὸ κάνει νὰ φαίνεται σὰν καρικατούρα: βγαίνουν μαζί, εἶναι πάντα ἀχώριστες στὸν περίπατο, στὴν ἐκκλησία, στὸ θέατρο. Ἡ Ζαμπὼ ἀπαρνήθηκε τὴν περασμένη ζωή της. Πούλησε τὸ μέγαρό της ποὺ εἶχε στὸ Παρίσι, τἀλογά της, τὰ κοσμήματά της, γιὰ νὰ παρέχει στὴν κόρη της ὅλας τὰς ἀνέσεις τῆς ζωῆς· καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένη, ἂν δὲν τὴν βασάνιζε ὁ κρυφὸς φόβος μήπως τὴν χάσῃ καὶ τοῦτη. Τὸ κορίτσι εἶναι φιλάσθενο, τοὔρχεται δυνατὴ ἡμικρανία μὲ λιποθυμίες. Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς ἡ μητέρα γίνεται σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἴδια ἀγωνία ποὺ εἶχε αἰσθανθῇ καὶ στὴν ἀρρώστια τῆς Λιλῆς. Τρέμει μήπως χάσῃ καὶ τοῦτη τὴν ἑτοιμόσβεστη φλόγα ποὺ τῆς ζεσταίνει τὴν καρδιά...

Ὦ! τί θλιβερὴ ζωὴ ποὺ περνάει τώρα, ἡ Ζαμπώ, ποὺ ἄλλοτε ἐγνώριζε μόνο τὴ χαρά! Μονάχες πάντα μαζί, μητέρα καὶ κόρη, ποὺ τὶς παραμονεύει, τοῦτην, ὁ Χάρος, κι' ἐκείνην, ἡ Τρέλλα.

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ξανθά, μαβριά, τὰ ὄνειρα, σταχτιά, συννεφιασμένα,
στὴ χαραυγὴ τῆς ἀνοιξῆς, στὴ νύχτα σκορπισμένα.
Κι' ὁ δρόμος ξέμακρος, γοργὸς στ' ἄγνωστο γεινω-
[μένος
σ' ἕνα τρανὸ μυστήριο, στὴ γλύκα βαφτισμένος.

Ζωντανεμένη ἡ ἄνοιξη στὰ μάτια τῆς ἀλήθειας,
μὰ ἔχει κι' ἀπόσκιο στὴ γωνιὰ κάποιας θαμμένης
[λίκρας,
ποὺ ἀργοσαλεύει τὰ παλιά, καινούργια τὰ σαρώνει,
φέρνοντας ἄγνωστες φωνὲς ποὺ ὁ χαλασμὸς ὀργώνει!

Γιοῦλι γλυκὸ τὸ γέννημα ψυχοῦλας παθιασμένης,
ἕνα μεθύσι, μιὰ χαρὰ μιᾶς ὥρας πεθαμένης,
ἕνα ἀγκαθάκι, ἕνας λυγμὸς στὴ μαυροφόρα σκέψη
κι' ἡ θύμηση ξεχείλισμα στοῦ γέλοιου τὸν κα-
[θρέφτη.

Ξανθά, μαβριά, γλυκόνειρα, μέσ' τὴ ζωὴ γερμένα
στὸν φλογισμένον οὐρανὸ τῆς σκέψης γεινωμένα.
Κι' ἕνα πουλὶ στὴ φυλωσιὰ γλυκὸ τραγοῦδι ἀφήνει
τί εἶναι; τῆς μοῖρας μυστικὸ ποὺ στὴν ψυχὴ τοῦ
[κλείνει;

Ξεθωριασμένη ἡ χαρὰ στοῦ πόνου τὰ παλάτια
σὰν σύννεφο περαστικὸ στ' ἀγρυπνισμένα μάτια.
Ἕνα τραγοῦδι ἀπόμακρο κι' λύπη ἡ μυστικιά του
κι' ὅλα; εἶν' ἡ γλύκα τῆς ζωῆς κι' ἡ γλύκα ἑνὸς
[θανάτου!]

Κυπαρισσία — *Δομνίκη Ζαδέ.*

ΟΠΤΑΣΙΑ

Φέρνουμε βόλτες στὴν Πλατεῖα Συντάγματος περιμένοντα, τὸ τραμ Μαρασλείου. Ἀκοῦμε τριγμὸ ἀριστερὰ καὶ στρέφουμε, μὰ εἶναι τὸ τραμ Ἱπποκράτους ποῦ σταματάει μπροστά μας.

Τρεῖς ταυτόχρονες φωνὲς θαυμασμοῦ ξεφεύγουν ἀπ' τ' ἀνοιγμένα χείλη μας καὶ τρία ζευγάρια μάτια καρφώνονται μαζὺ μὲ τόσα ἄλλα σ' ὁρισμένη διεύθυνσι. Παίζουν μιὰ στιγμὴ οἱ ματιές μας καὶ πάλι μένουν προσηλωμένες. Τὰ σώματά μας καρφωμένα στὸ πεζοδρόμιο χάνουνε κάθε τους αἴσθησι ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὅρασι.

Ὀπτασία!

Ὄχι, εἶναι ζωντανή! Στὸ κεφαλάκι της τὸ κουκλίστικο φορεῖ ἄσπρη μαντήλα μὲ σταυρὸ π' ἀφίνει νὰ πέφτουν ἀπὸ κάτω πλούσια τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της. Τὸ σωματάκι της σκεπάζει λευκὴ ποδιὰ καὶ στὸ τορνευτό της χέρι εἶναι βαλμένη μὲ σὶκ τοῦ ρωσσικοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ ἡ ταινία.

Χάρι ἀνέκφραστη φωτίζει τὸ πανέμορφο προσωπάκι της καὶ τὰ μεγάλα μάτια της ποὺ ἡ νύχτα μᾶς τὰ δείχνει μαῦρα μᾶς κυττοῦν μὲ χαμόγελο γιατὶ κατάλαβαν πῶς κεῖνα μᾶς κρατοῦσαν μαγεμένους στὴ θέσι μας.

Ποιὸ πολλὲς ἄρα γε κλείνει ἢ ἀνοίγει πληγές;

— Ἀα! Τὸ τραῖνο φεύγει. Καὶ μαζὺ τῆς πετᾶνε οἱ ψυχές μας, καὶ τὰ βλέμματά μας ἀκολουθᾶνε τὴν ὀπτασία ποῦ σκυμμένη στὸ παραθυράκι τοῦ βαγονιοῦ μᾶς χαρίζει τὸ τελευταῖο ὑπερκόσμιο χαμογέλοιο της.

Κώστας Μαρμαρίδης

ΠΑΛΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Εἶχα ἕνα πουλάκι μέσα στὸ κλουβὶ
ποὺ γλυκὰ μοῦ τραγουδοῦσε ἀπ' τὸ πρωΐ, ὡς τὸ
ἡ ζωή μου τώρα πῶς ἀπόμεινε βουβή! [βράδυ·
Ὅλ' ἡ ἄχαρη ζωή μου στὸ σκοτάδι.

Κάποτε θαρρῶ σὰν κάτι νὰ περνᾶ
καὶ νὰ φτερουγᾶ ἀλαφρὸς ὁ ἤσκιος τοῦ πουλιοῦ
καὶ τὸ βλέπω τότε νὰ πετᾶ ξανὰ [μου,
στ' ἀνοιγμένο τάσι τοῦ χεριοῦ μου.

Καὶ ξυπνῶ κι' ὁ ἦχος ὁ ἀγαπητὸς
τοῦ παλιοῦ κελαϊδισμοῦ του σὰ νὰ ξανασβύνῃ,
κι' ἀπομένω μὲς στὸ δίχτυ τῆς νυχτός,
μὲ τὸ χέρι μου ἔξω ἀπὸ τὴν κλίνη...

II

Τὸ μικρὸ κλουβί του τ' ἄδειο μὲς στὸ φῶς
τῆς γιορτῆς ἡμέρας, κάθε αὐγή, τὸ ἴδιο κρεμα-
Μὲ τὴ βουβαμάρα του δένεται ὁ κρυφὸς [σμένο!
πόνος μου, ποὺ ζῶ καὶ δὲν πεθαίνω...

Τραγουδίστρα βρύση, ἡλιόχαρο κλαδί,
γά, σοῦ φέρνω πάλε τὴν ἀποξενιά μου·
τὸ ταιράκι τώρα τοῦ πουλιοῦ μου κελαϊδεῖ,
μοίρεται ἡ χαρά μου, ἡ συμφορά μου...

Ὦ μὴ μὲ γελᾶτε, τέτοια μιὰ καρδιὰ
νὰ μπλεχτῇ, νὰ πέσῃ μὲς σὲ τέτοια ἀγκάθια;
Βέρετε τὴ γλῶσσα τῆς σκλαβιᾶς; βαθειὰ
τὰ πονέσατε ποτὲ τὰ μικρὰ τὰ πάθια;

III

Τάχατε κανένας μ' εἶδε μοναχό,
νάχω μὲ τὸ χέρι σκεπαστὰ τὰ μάτια;
μέσα στὸ τραγοῦδι τὰ βαρυμαχῶ
καὶ νὰ σπάζ' ἡ δύναμή μου ἐπάνω σὲ πλεμμάτια;

Σὲ πλεμμάτια σιδερένια σὰν τῆς φυλακῆς
τοῦ φαιδροῦ, τοῦ δύστυχου πουλιοῦ μου,
—μιᾶς ψυχῆς κλεισμένης, μαύρης, τραγικῆς,
σκλάβας ἀδερφοῦλας τοῦ νεκροῦ ἀδερφοῦ μου...

(Μίμηση ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

— *Τοῦ Corrée* —

Ἡ πλῆξις ἡ ἀχόταγη,
παιδὶ τῆς θλίψεως νόθο,
μὲς στὴν καρδιά μου ἐβρόνασε
γιὰ πάντα σὰ δεσπότης·
θέρμη στὰ χρόνια τὰ χρυσὰ
τῆς ἀδικῆς μου νιότης
οὐδ' ὅσην ἔχουν τὰ στερνὰ
τὰ γεραταιὰ δὲ νοιώθω.

Μάρτυρες τὰ σβυσμένα μου
τὰ μάτια κι' ἡ ὠχρότης
καὶ ἡ καρδιὰ ποὺ ἔρωτα
δὲν ἔχει πιὰ οὐδὲ πόθο·
ξέρω τὸ μαῦρο ριζικὸ
ποὺ μόνος μοιροκλώθω
γιὰ νὰ περνῶ, σὰν ἔρημο
ποὺ δὲ θὰ κόψω ἀνθό της

Κι' ὅμως μὲ αὔρες χλιαρὲς
σὰν πνέει τὸ καλοκαῖρι,
κάπου τῆς νιότης μου κομμὸ
πῶς μοῦ φυσάει τἀγέρι
καὶ πῶς μὲ ραίνει ὁ ἔρωτας
μὲ τὰ ροδόφυλλά του

Τοῦ κάκου! ἡ μαύρη μου ἡ χαρὰ
δὲν ἔρχεται ἀπ' τὰ ξένα
κι' ἡ ἐλπίδα διαβατάρικο πουλὶ
εἶνε γιὰ μένα,
ποὺ ἕνα μνῆμα θἄπαιρνε
νὰ χτίσῃ τὴ φωλιά του.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΠΟΝΟΥ ΕΤΡΟΦΕΣ

Στὴ σκιὰ τῆς ἀγαπημένης μου ἀδελφούλας
Εἰρήνης Σ. Μεταξᾶ

... Καὶ πέταξες 'στὰ σύννεφα τὰ 'χρυσαφένια
—μπορεῖ ποτὲ ὁ Ἄγγελος ἐδῶ 'στῆ γῆ νὰ ζήσῃ;
Ἔφυγες, ὤμορφη κοῦκλα κερένια,
τοῦ Πλαστουργοῦ τὸ θρόνο νὰ στολίσῃς.

Λουλοῦδι αἰθέριο ποῦ ζηλεύαν ὅλοι,
τί ζήταγες μέσ' 'στοὺς κοινοὺς θνητούς;
Πλασμένο Σὺ γιὰ τῆς Ἐδὲμ τὸ περιβόλι
ποὺ δὲν τὸ φτάνει τοῦ ἀνθρώπου ὁ νοῦς.

Καὶ ξαφνικὰ φτερούγισες αἰθέριο κρίνο
κι' ὁλόγυρά μας χύθηκε ἡ καταχνιά,
τώρα ζοῦμε μὲ σύντροφο τὸ θρῆνο
καὶ μάταια γυρεύομε τὴ λησμονιά.

40 Ἐκκλησίαι — *Γεωργία Σ. Παπασταύρου*

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ

Μυθιστόρημα Ἀστυνομικὸν—Κινηματογραφικόν. Εἰς τέσσαρα ἐπεισόδια.

Ἐπεισόδιον Α'

Ἕνα μπακαλικάκι τῆς πλατείας τοῦ Πολυγώνου, ὅπου δίδεται καφὲς καὶ μαστίχα. Οὔτε ἕνας πελάτης. Ὁ μπακαλόπαις κοιμᾶται, ἡ μπακάλισσα γκρινιάζει καὶ ὁ μπακάλης προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὸ ἰσοζύγιο στὰ κατάστιχά του. Κεσσάτια μεγάλα. Ἔξαφνα, ὁ μπακάλης χτυπάει τὸ μέτωπόν του μὲ μιὰ χειρονομία θριαμβευτική.

Ἐπεισόδιον Β'

Εἶναι νύχτα βαθειά, καὶ τόσο πηχτὸ σκοτάδι ὥστε οὔτε τὸ φεγγάρι δὲν φαίνεται. Τὰ ἠλεκτρικὰ σβυσμένα ἕνεκα τῆς ἀπεργίας. Ὁ μπακάλης, μυστυριωδῶς, κυκλοφορεῖ εἰς τὴν πόλιν, κολνῶντας στὴ γωνιὰ κάθε σπιτιοῦ ἕνα μεγάλο πρόγραμμα ὅπου ὑπάρχουν τυπωμένα αὐτὰ τὰ λόγια: «Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν μέγα συλλαλητήριον μπολσεβικο-κομμουνιστικόν. Συγκέντρωσις εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, εἰς τὰς 2 μ.μ. Σύντροφοι, νὰ μὴ λείψῃ οὔτε ἕνας!»

Ἐπεισόδιον Γ'

Τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως μίαν ὡραίαν Κυριακὴν τοῦ φθινοπώρου. Πρόσωπα τῆς σκηνογραφίας: πέντε χιλιάδες ἐφίππων καὶ πεζῶν χωροφυλάκων, εἴκοσι χιλιάδες περίεργοι καὶ οὔτε ἕνας διαδηλωτής. Περιμένουν ἀπὸ ὥρας ἀκούραστοι. Καὶ στριμώγονται στὴν πόρτα τοῦ μπακάλικου γιὰ νὰ πάρουν ἕνα πιοτὸ ἢ ἕναν καφέ. Ὁ μπακάλης δὲν προφθάνει νὰ μαζεύῃ λεπτά. Τέλος ἡ ἀστυνομία διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσίαν της συλλαμβάνει μερικοὺς λωποδύτας καὶ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων σιγὰ-σιγὰ διαλύεται.

Ἐπεισόδιον Δ'

Ὁ μικρομπακάλης τοῦ Α' Ἐπεισοδίου, μέσα στὸ μαγαζί του. Μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του, μετρᾷ τὴν εἰσπραξιν τῆς ἡμέρας, μὲ τὰ μπράτσα βουτηγμένα ἕως στοὺς ἀγκῶνας μέσα στὰ χαρτονομίσματα, τὰ νίκελ καὶ τὶς πενταροδεκάρες. Ἀγκαλιάζονται πηδῶντας ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ὕστερα ὁ μπακάλης δείχνει καινούργια προγράμματα ποὺ ἔχει ἐτοιμα. «Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, μέγα συλλαλητήριον κυβερνητικὸν καὶ ἀντιμπολσεβικικόν. Τόπος συγκεντρώσεως τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, εἰς τὰς 2 μ.μ. Σπεύσατε, ὅλοι οἱ φιλόνομοι πολῖται!»

Βγαίνει χοροπηδῶντας, καὶ πηγαίνει νὰ τὰ κολλήσῃ.

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΣΚΗΝΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Ἡ μικροῦλα, ἀνέβαινε τὶς σκάλες τοῦ Ἠλεκτρικοῦ στὸ σταθμὸ Ὁμονοίας. Ὁ κύριος ποῦ σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ τοῦ τραίνου, τῆς εἶχε ὁρίξει ἀρκετὲς ματιές, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα του καὶ τὴν ἐπλησίασε.

—«Θὰ μοῦ ἐπετρέπατε νὰ σᾶς συνοδεύσω, δεσποινίς;»

Ἐκείνη χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἠρκέσθη νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἕνα χαριτωμένο μειδίαμα. Ὁ κύριος ηὐχαριστήθη ἀπὸ αὐτό, ἐστερέωσε καλὰ τὸ μονόκλ του, ἔστριψε τὸ μουστάκι του καὶ τὴν ἐπλησίασε ἀκόμα περισσότερον.

—«Μικρή μου, πηγαίνεις μακρυά;»

Ἡ αὐτὴ σιωπὴ, τὸ ἴδιο χαμόγελο. Ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχασε. «Τὶ διάολο!—ἐσκέφθη—ἕνα χαριτωμένο πλάσμα νὰ σοῦ ρίχνει τέτοιες ματιὲς καὶ νὰ μὴν ἔνιοεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ χρυσό του στοματάκι. Μήπως εἶνε ἄλαλη, κουφή; Ὄχι δὲ πιστεύω. Ἴσως ὅμως εἶναι ξένη,—Ἀγγλίς, Ἀμεριακανίς...» Ἐτόλμησε νὰ προφέρῃ:

—Ντοῦ γιοῦ σπὶκ Ἴνγκλις;

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ἐφάνη πῶς δὲν ἠννόησε τίποτε, χαμογέλασε πιὸ γλυκὰ ἀκόμη καὶ ἐχτύπησε πιὸ προκλητικὰ τὸ τακουνάκι της στὸ πεζοδρόμιο.

— Χάμπλα Ἐσπανιόλ;

Ἡ αὐτὴ σιωπή.

— Πάρλο Ἰταλιάνο;

«Ἀ! Ἐπὶ τέλους γιατὶ νὰ μοῦ χαμογελᾷ, ἐσκέφθη,—γιὰ νὰ καμαρώνω τὰ ὄρφανα τὴς δοντάκια! «Πήγαινε νὰ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό.

—Γιὰ τὸ Θεὸ δεσποινίς, ἀπαντήσατέ μου τί εἶσθε Ρωσσίς, Γαλλίς;...

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι μιᾶς πόρτας, ἀνοιξε καὶ κλείνωντάς της κατὰ πρόσωπό του, εἶπε: — Τηλεφωνήτρια. *Ἀ-λίρος*

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Μὲ ὅλο του τὸ δίκηο ὁ φίλος μου Δανιὴλ Λεφούσης ἐφημίζετο ὡς παλληκαρᾶς. Κάθε βράδυ, ὕστερα ἀπὸ ἀτελείωτες παρτίδες μπιλιάρδου σ' ἕνα μικρὸ καφενεδάκι τῆς Βάθης, κοντὰ στὸ σπίτι μου, ἔμενα ἐκστατικὸς μὲ τὸ θάρρος τοῦ φίλου μου Λεφούση ποῦ ξεκινοῦσε περασμένα μεσάνυχτα, μόνος χωρὶς περίστροφο, γιὰ τὸ σπίτι του ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὰ Πετράλωνα.

Καὶ ἔτσι ἀνησυχήσαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Ὀκτὼ ἡμέρες στὴ σειρὰ ἡ θέσις του στὸ μπιλλιάρδο ἀπ' μεινε ἀδειανὴ καὶ βρεθήκαμε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσουμε ἄλλον γιὰ νὰ παίζει τέταρτος.

Ἡ ἀπουσία του μ' ἐβασάνιζε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Θὰ ὑπέστη κάποια ἐπίθεσιν, συλλογιζόμουν.

Τὴν ὀγδόη ἡμέρα, δὲν βάσταξα πειά. Πῆγα σπίτι του. Τὴν ἡμέρα, φυσικά!

Τὸν καϋμένο! τὸν βρῆκα στὸ κρεββάτι καὶ τὰ μουγκριτά του σπάραζαν τὴν ψυχή. Τὸ δεξὶ του χέρι ἦταν τυλιγμένο σ' ἕναν ἐπίδεσμο, τὰ μάτια του ἦταν τρομερὰ πρισμένα καὶ τὸ πρόσωπό του μόλις διεκρίνετο κάτω ἀπὸ τὰ πανιὰ ποὺ τὸ περιτύλιγαν.

Μὲ κοίταξε μὲ μάτια πονεμένα σὰ σκυλὶ δαρμένο, ὕστερα μ' ἕνα ἀρρωστημένο χαμόγελο πόνου μουρμούρισε:

—Ὥστε, τὸ φαντάστηκες πὼς μοῦ τὶς ἔβρεξαν;

—Σὺ τὰ φταῖς, τοῦ εἶπα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω. Αὐτὸ ἦταν ἐπόμενον νὰ συμβῇ! Νὰ ἐκτίθεσαι τὴ νύχτα σὲ μιὰ τέτοια συνοικία!

—Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος!

—Πῶς; Δὲν ὑπέστης ἐπίθεσιν;..

—Ναί!

—...Ἀπὸ κακοποιὰ στοιχεῖα;

—Ὄχι.

—Πῶς; Δὲν σοῦ ἐπετέθησαν;

—Ναί, μὰ ὄχι τίποτε λωποδύτες.

—Ποιοὶ λοιπόν;

—Χωροφυλάκοι!

Ἐνόμισα ὅτι εἶχε παραμιλητά. Ἀλλ' ὁ Λεφούσης μοῦ πῆρε τὰ χέρια καὶ μὲ ὕφος ἐκμυστηρεύσεως μοῦ ὡμολόγησε:

—Δὲν εἶμαι γενναῖος. Ἀπ' ἐναντίας, εἶμαι φοβιτσιάρης ὅσο παίρνει. Σοῦ φαίνεται παράξενο, ἔ; Καὶ ὅμως εἶν' ἀλήθεια... Τὸ πρῶτ ποὺ ξυπνῶ, τρέμω ποὺ συλλογίζομαι ὅτι τὴ νύχτα θὰ διαβῶ πάλι ἀπὸ δρόμους σκοτεινοὺς καὶ ἐρημικούς. Ὑπέφερα τρομερὰ ἀπὸ τὴν δειλία μου, ὅσο ποὺ μοῦ ἦρθε μία ἰδέα εὐφυεστάτη, καθὼς τουλάχιστον τότε τὴν ἐνόμιζα. Ὕστερα ὅμως... ἄλλαξα γνώμη.

—Καλά, ἔπειτα; τὸν ρωτῶ ἀνυπόμονα.

—Σκέφθηκα ὅτε, ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ ἐπιτηρεῖ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὁδῶν, σ' αὐτὴν μπροῦσα νὰ προσφύγω γιὰ τὴν σωματικήν μου ἀσφάλειαν. Ἀλλὰ ἕνας ἁπλὸς πολίτης, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος μάλιστα, δὲν εἶνε καμμία προσωπικότης ὥστε νὰ ἔχει ὡς φύλακα ἄγγελον ἕναν ἀστυφύλακα. Τότε μοῦ φύτρωσε στὸ κεφάλι αὐτὴ ἡ ὑπέροχη ἰδέα, ποὺ ἀργότερα, ἀλλοίμονο! μετάγοιωσα γι' αὐτήν. Μὲ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν κατήγγειλα τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου στὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας ὡς ἀναρχικὸν ποὺ συνωμοτεῖ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

—Καὶ πέτυχε τὸ κόλπο σου;

—Θαυμάσια. Ἀπὸ τὴν ἑπομένην βραδυὰ συνωδευόμουν σ' ὅλες τὶς περιοδεῖες μου ἀπὸ δύο μυστικοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι, ὅπου καὶ ἂν πήγαινα, ἡμέρα καὶ νύχτα, μὲ συνώδευαν ἐξ ἀποστάσεως δεκαεπτὰ βημάτων.

—Ἔξοχα! φώναξα μ' ἐνθουσιασμό. Δὲν διέτρεχες πειὰ τὸν κίνδυνον νὰ σκοτωθῇς ἀπὸ ληστάς, ἡ ἀρνητικὴ προστατευτικὴ ἐπίβλεψις τῶν δύο μυστικῶν ἀστυνομικῶν σὲ ἐξησφάλιζε ἀπὸ κάθε ἐπίθεσιν.

—Στάσου λίγο ν' ἀκούσῃς, καὶ θὰ παύσῃς νὰ μιλᾷς ἔτσι, εἶπε μὲ κλαψάρικη φωνὴ ὁ Λεφούσης. Τὴν τελευταία βραδειὰ ποὺ σ' ἄφησα, κύταξα καὶ ἐβεβαιώθην ὅτι εἶναι παρόντες οἱ δύο πιστοὶ ὑπασπισταί μου. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἕνα πείρα

MARIE CORELLI — ΝΤΟΛΟΡΕΣ — Μετ. Δίδος ΑΛΕΞ

51 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προγουμένου) 51

— Τί εἰσιτήριον θέλετε ν' ἀγοράσετε, δεσποινίς; τὴν ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Α' θέσεως δυὰ τὴν Ὀῦλλη, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκύτταξε τὴν ξαυθὴν νέαν καὶ μ' ἕνα εὐγενικὸ μειδίαμα:

— Ἐκάμετε λάθος, δεσποινίς—τῆς εἶπε—δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ σταθμὸς γιὰ τὸ τραῖνο τῆς Ὀῦλλης. Πρέπει νὰ πάτε εἰς τὸ Μίντλαντ καὶ εἶνε ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ· θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ πάρετε ἕνα ἀμαξάκι, ἐὰν θέλετε νὰ προφθάσετε.

Ἡ ἀπελπισία ἐζωγραφήθη εἰς τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Ντολορὲς· ἠσχαρίστησε τὸν εὐγενῆ ὑπάλληλον καὶ ἔσπευσε νὰ πάρῃ ἕνα ἀμαξάκι, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ εἶδε ν' ἀνεβαίνουν τὴν σκάλαν τοῦ σταθμοῦ ὁ Μπὼ Λάβλεῖς καὶ ὁ Τζὼρτζ Λῶριμα, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶχαν φθάσει, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχαν συναντηθῆ. Ἡ πρώτη τῆς σκέψις ἦτο νὰ τρέξῃ ἐπάνω τους καὶ νὰ δεηγηθῆ τὸν πόνον της εἰς τὸν συμπαθῆ Τζὼρτζ, νὰ τὸν παρακαλέσῃ μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ Τζὼρτζ δὲν ἦτο μόνος καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐξεμυστηρεύετο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα εἰς τὸν Λάβλεῖς. Ἔσπευσε τότε νὰ κρυφθῆ μέσα εἰς τὸ ἁμάξι καὶ διέτρεξε τὸν ἀμαξᾶν νὰ τὴν ὁδηγήσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Μίντλαντ.

Μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ, ἠκολούθησε μίαν γυναῖκα, ποὺ ἐκρατοῦσεν εἰς τὴν ἀγκάλην της ἕνα παιδάκι, καθὼς εἶδεν ὅτι ἠγόρασεν εἰσιτήριον Γ'. θέσεως ἠκολούθησε καὶ αὐτὴ τὸ παράδειγμά της καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της ἀπεφάσισε νὰ ταξειδεύσῃ μὲ Γ' θέσιν διὰ νὰ ἔχῃ τὴν συντροφιὰν αὐτῆς τῆς συνταξειδιώτιδος ποὺ ἐφαίνετο πολὺ καλὴ γυναικοῦλα. Ἡ Ντολορὲς προσεπάθησε νὰ εὕρῃ μίαν θέσιν εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι καὶ τὸ κατώθυσεν, ἐνῷ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι τὴν ἐκύτταξεν ἐκπληκτος πῶς μία τόσον νέα καὶ ὡραία ἐνδεδυμένη κυρία ἐταξείδευε Γ' θέσιν, καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ καλωσύνην:

— Θὰ κάμετε ὁλόκληρο τὸ ταξεῖδι!

Ἡ Ντολορὲς ἐμειδίασε πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ τῆς ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Μάλισα, ἀπήντησε, πηγαίνω εἰς τὴν Ὀῦλλην.

— Κρύος καιρὸς γιὰ νὰ ταξειδεύῃ κανεῖς!

— Ναί, καὶ μάλιστα γιὰ τὸν μπέμπη σας. καὶ τῆς Ντολορὲς τὰ γαλανὰ μάτια ἔπεσαν θωπευτικὰ ἐπάνω εἰς τὸ κοιμισμένο παιδάκι.

— Ὦ! αὐτὸ εἶνε καλὰ σκεπασμένο, εἶπεν ἡ φιλόστοργος μήτηρ σφίγγουσα τὸ μικρό της εἰς τὴν ἀγκάλην της. Ἀλλὰ σεῖς μοῦ φαίνεσθε σὰν νὰ κρυώνετε. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς παραχωρήσω αὐτὸ τὸ σάλι; Εἰσθὲ τόσον ὠχρά!

— Εἶμαι ἀρκετὰ ζεστή, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀπήντησεν ἡ Ντολορές, ἀλλὰ ἐδέχθη τὸ σάλι γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἔχω πονοκέφαλον καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ὠχρά, ἐκτὸς δ' αὐτοῦ εἶμαι καὶ πολὺ κουρασμένη.

Ἡ φωνή της ἦτο τρεμουλιαστή, ἐστέναξεν ἐλαφρὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἠσθάνθη τὰ βεβαρυμένα της βλέφαρα νὰ κλείουν. Ὁ νοῦς ἦτο σκοτισμένος, ἀδυνατοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις της καὶ ὅλα τῆς φαίνοντο περίεργα, ἀόριστα. Εἶχεν ὑπανδρευθῆ ἄραγε τὸν Φίλιππον ἢ ἦτο ὄνειρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξυπνήσει; Πραγματικὼς ἔζη μακρὰν τοῦ Ἄλτεν Φιὸρ ἢ ἡ φαντασία της εἶχε πλάσει ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ τὸ Λονδῖνον; Ἴσως νὰ ἐξυπνοῦσεν ἐξαφνα καὶ νὰ εὑρίσκετο εἰς τὸν πατρικόν της πύργον, μὲ τὰ περιστέρια εἰς τὴν στέγην, μὲ τὸν Σίγκερτ εἰς τὸ περιβόλι κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα... Ὦ! τὸν ἀγαπημένον Σίγκερτ! Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε πεθάνει... Νά, σὲ λίγο θὰ ἐξημέρονε, θὰ ἔπαιρνε τὴν βαρκοῦλά της καὶ θὰ ἔκαμνε τὸν πρωϊνόν της περίπατον. Ὕστερα θὰ ἐπήγαινε μὲ τὸν Σίγκερτ νὰ κόψῃ λουλούδια... καὶ τὸ ὁλόλευκο γιώτ, ἡ «Λίλιαν», ἀγκυροβολημένο εἰς τὸν λιμένα, θὰ ἐπερίμενε τὴν ἀφιξίν της. Νὰ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Τζὼρτζ εἰς τὴν γέφυραν. Θὰ ἐσχεδίαζαν βέβαια κάποιαν νέαν ἐκδρομήν... Ἀλλὰ ἔξαφνα ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ἐκύτταξε τριγύρω σὰν σαστισμένη.

Ἐνόησε τότε ὅτι κάποιος τὴν ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκαλιάν του καὶ ἠσθάνθη ὅτι τῆς ἔβρεχαν τὸ μέτωπόν της, ποὺ ἔκαιε, μὲ δροσερὸ νερό.

— Εἶσθε καλλίτερα τώρα, ἀγαπητή μου! τῆς ἐψιθύρισε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ γεμάτη καλωσύνη. Θεέ μου, πῶς ἐτρόμαξα! Τί δυνατὴ λιποθυμία, καὶ νὰ τρέχῃ τὸ τραῖνο! Εὐτυχῶς ποὺ εἶχα ἕνα φλασκὶ μὲ κρύο νερὸ μαζύ μου. Σηκῶστε λιγάκι τὸ κεφάλι σας...

Ἔτσι! μπράβο! Δὲν θὰ εἶσθε μαθημένη σὲ ταξεῖδια, ἔ;

Ἡ Ντολορὲς ἔπιασε τὸ μέτωπόν της καὶ σὰν νὰ εἶχεν ἐννοήσει ἀμέσως ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ, μὲ τὴν ἀφέλειαν ποὺ τὴν ἐχαρακτήριζε πάντοτε, ἐνηγκαλίσθη τὴν παρακαθημένην της, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἡ γυναῖκα μὲ τὸ παιδάκι.

— Τί καλὴ ποὺ εἶσθε! τῆς εἶπε συγκεκινημένη, ἐνῷ ἡ φωνή της ὡμοίαζε μὲ ἐλαφρὸν ψίθυρον. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ σᾶς ἀνησύχησα. Δὲν ἤξεύρω τί ἔπαθα, ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι καλλίτερα... Εἶνε πολλὴ ὥρα ποὺ ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον;

— Σχεδὸν μισὴ ὥρα, ἀγαπητή μου, καὶμετὰ μικρὰν παῦσιν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τὴν ἠρώτησε μὲ κάποιαν δειλίαν: Εἶσθε παντρεμένη;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ντολορὲς καὶ ἕνα ἐλαφρὸν ρόδινον χρῶμα ἐζωγραφήθη εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς της.

— Θ' ἀνταμώσετε τὸν ἄνδρα σας εἰς τὴν Ὀῦλλην;

— Ὄχι· ἔμεινεν εἰς τὸ Λονδῖνον· ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου.

Ἡ σύντροφός της, εὐχαριστηθεῖσα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως, ἐξηπλώθη εἰς τὸ κάθισμά της καὶ ἔκτῆσε πάλιν εἰς τὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδάκι της, ποὺ τὸ εἶχεν ἀφήσει δι' ὀλίγας στιγμὰς γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὴν Ντολορές.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τραῖνον ἀπεμακρύνετο ὁλοὲν μέσα εἰς τὴν γαλήνην τῆς νυκτός.

Ὁ μονότονος καὶ κανονικὸς θόρυβος ἐφαίνεμον τὴν τακτικὴν του πορείαν καὶ ἡ δυστυχὴς Ντολορὲς ταξιδεύουσα ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ὑπέφερε φρικτά. Ἐκατοντάκις τῆς ἦλθεν ἡ σατανικὴ σκέψις ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἐνῷ τὸ τραῖνον ἔτρεχε, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸ κενόν, ἀδιαφοροῦσα τελείως διὰ τὴν τύχην της, τόσον δὲν ἐλογάριαζε πειὰ τὴν ζωήν, ἀλλ' ἀπέναντί της ἐκοιμᾶτο τὸ παιδάκι γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς Θέλμας τὰ μάτια, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔπερναν ἐπάνω του. Τότε τὰ νεῦρά της κατεπραΰνοντο καὶ ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐπλανᾶτο εἰς τὰ ὠχρά της χείλη. Ἀλλὰ νὰ πάλιν αὐτὸς ὁ ἐκνευριστικὸς θόρυβος. Ὦ! ἦτο ἀφόρητον! καὶ καθὼς ἡ συνταξειδιώτιά της εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἡ Ντολορὲς ἠσθάνετο τώρα ἀκόμη περισσότερον τὴν μοναξιάν της.

Ἐσηκώθηκεν ἀπότομα καὶ ἔπιασε τὸ πόμολο τῆς θυρίδος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Βλαστόν. Ἂν πράγματι δὲν ἐδημοσιεύθη σημειώνει ὅτι δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας.— Π. Κατσίναν. Συμπλήρωσις ἐλήφθη.—Σπυρογιαννάκην. Στέλλονται τακτικά.— Λ. Ζιώγαν τὸ ἄλλο δὲν ἐδημοσιεύθη, ἐπειδὴ ἔλῃξε τὸ δημοψήφισμα στείλατε τίποτα ἄλλο.— Δ. Γιώτην. Ἴσως δὲν ἐλήφθησαν.— Κ. Ἀναγνωστόπουλον. Στέλλεται τακτικά.—Ἰ. Ἀεριντιωτάκην. Ποῦ θὰ σταλοῦν τὰ φύλλα; — Προοδευτικόν. Τὸ δημοσιευμά σας στοιχίζει δρ. 18 ἀντὶ 7,20. – Κ. Κοσμογλίδην δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή.— Χ. Λάσκαρην, εἰς ποίαν διεύθυνσιν νὰ σταλῇ;— Α. Γιάγκον. Δημοσιεύονται. Ἐκ τῶν μυθιστορημάτων ἐτοιμάζεται ἡ «Ἰουδήθ».– Β. Τσολάκην. Συμπλήρωσις ἐλήφθη.— Ἄνν. Γιαννοπούλου. Δὲν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας.— Κ. Ἀθανασ. Συμπλήρωσις ἐλήφθη.— Ἀγ. Πανᾶν. Δὲν ἐλήφθη.— Σ. Σταυριανάκον. Ποίας πληροφορίας θέλετε; —Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Γ. Σαβράμπαση, Ἰ. Παπανικολάου, Ε. Βίχου, Γεωρ. Μακρῆ, Π. Ἀλωνιστιώτη, Κ. Σεραφείμ, Μ. Δαγρέ, Μ. Κυπριωτάκη, Βασ. Καλοκαιρινοῦ, Ν. Τσάγγαρη, Ἀρ. Οἰκονομοπούλου. Ρόζας Σβορώνου, Φ. Τσατσούλη, Κ. Δημητρίου, Ν. Μπινίκου, Γ. Καραμάνου, Δ. Χριστοφίδου, Ἐμ. Μελισσᾶ, Σ. Λοϊζίδου, Κ. Πανταζοπούλου, Ἰ. Ἀλεξάκη, Α. Καλογιάννη, Πλ. Προκοπίου, Σωτ. Μπούνδρου, Θ. Μαστοράκου. Κ. Καπέτη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1922

(Ἐκάσση ἔγκρισις ἢ ἀνανέωσις δραχ. 2)

«Μάριος Καραβαδόσης» «Ἀκίλας» «Θεόφιλος» «Τροβατόρε» «Κωνοειδὴς Λόφος Ταμπούργολου» «Ζῶσα νεκρὰ» «Sanßland de coeur» «Χελμὸς» «Σουλτάνα» «Σύμβουλος Νεόητος» «Μαῦρος Ἀεροπόρος» «Ζέφυρος» «Ξανθὸ Ἠπειροτόπουλο» «Ἐπόπτης Κοὺμ-Καπὲ» «Καπνισμένο φουγάρο» «Ἄνθος Λεμονιᾶς» «Κλῶνος Ἀγιόκλημα».

Σ.Σ. Οὐδὲν ψευδώνυμον θὰ ἐγκρίνεται ἂν δὲν σημειοῦται καὶ ἡ καθαρὰ διεύθυνσις τοῦ ψευδωνυμοῦχου

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Μὲ τὸ περυσινὸν «Ἡμερολόγιον» ποὺ ἐξέδωκεν ἡ «Σφαῖρα» οἱ ἀναγνῶσται ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσουν τὸ ποιὸν τῆς ἐργασίας, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς προσφέρῃ τὸ συνεργατικὸν προσωπικόν της.

Ἀλλὰ τὸ «Ἡμερολόγιον» ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆ μὲ κανὲν ἔξοδον συντάξεως ἐκ μέρους μου καὶ μὲ κανένα ποσοστὸν κέρδους ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως, ἐκόστισε καὶ ἐπωλήθη πρὸς 10 δρ. Καὶ εἶνε πρόχειρος ὁ ὑπολογισμὸς τῶν τεχνικῶν ἐξόδων του, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μόνον τὰ βιβλιοδετικὰ ἐκόστισαν 2 δρ. κατὰ τεῦχος, χωρὶς τὸ δεσιμό του νὰ ἰκανοποιῇ ὑπερβολικὰ τὴν αἰσθητικήν, τ' ὁμολογῶ. Πρέπει νὰ ἀναμιχθῇ κανεὶς μὲ ἐκδοτικὰς ἐργασίας, διὰ ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀφάνταστον ἀκρίβειαν τῶν ἐργατικῶν, τοῦ χαρτιοῦ, τῶν ὑλικῶν.

Ἐὰν ἐφέτος ἐγίνετο ἀπόπειρα ἐκδόσεως «Ἡμερολογίου» ἀναλόγου πρὸς τὸ περυσινόν, ἀσφαλῶς θὰ ἐκόστιζε 15 δρ. Καί, τέλος πάντων οἱ ἀναγνῶσται ἔδοσαν μὲν πρόθυμα τὸ δεκάδραχμόν των, ἀντιλαμβάνομαι ὅμως ὅτι πάει πολὺ νὰ δώσουν περισσότερον, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ τὸ ἀγοράσουν εἰς τὸ κόστος του. Ἡ ἐποχὴ εἶνε ἐντελῶς ἀκατάλληλος διὰ πολυτελεῖας. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐπροτιμήθη νὰ ἐκδοθῇ μὲν καὶ ἐφέτος «Ἡμερολόγιον», φθηνὸν ὅμως καὶ χωρὶς πολυτελεῖας. Θὰ ἔχῃ 128 σελίδας, χαρτὶ καλλίτερον τοῦ δημοσιογραφικοῦ, ἐξώφυλλον ἁπλό, χρωματιστό, καὶ περιεχόμενα λιγότερα, φυσικά, τοῦ περυσινοῦ, ἀλλὰ μὲ ὕλην ἐπιμέλειαν διαλεγμένα, πρωτότυπα καὶ ζωυμερά. Περισσότερον συγκεκριμένως, θὰ περιέχῃ μιὰ μονματρέζικη νουβέλλα ἐντελῶς μοντέρνα, ἕνα μεγάλο διήγημα τοῦ Πρεβό, πολὺ δυνατό, ἄλλα μικότερα διηγήματα, λυρικὰ κομμάτια, εὐθυμογραφήματα κλπ. Θὰ πολυηθῇ δὲ πρὸς 3 δρ.

Ὑποθέτω ὅτι αὐτὴ ἡ μέση λύσις ἀνταποκίνεται πρὸς τὴν σκέψιν τῶν ἀναγνωστῶν.

Θὰ ἦτο ἄδικον νὰ διακοῇ, ἔνεκα τῆς ἀκριβείας, μία φίρμα ποὺ ἐντεμνοτυπάριτε τόσο καλά. Μετριάζομεν λοιπὸν ἐφέτος τὰς ἀξιώσεις μας λίγο, καὶ μετὰ ἓν ἔτος, ὁπότε ἐλπίζω τὰ πράγματα νὰ ἔχουν προσεγγίσει κάπως τὴν ὁμαλήν των κατάστασιν, ἐπανερχόμεθα κι' ἐμεῖς εἰς τὰς ἐκλεκτικωτέρας ἀξιώσεις μας.

Τὸ «Ἡμερολόγιον» θὰ εἶνε ἔτοιμον τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ ἔτους. Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν θέλουν, ἠμποροῦν νὰ εἰδοποιήσουν διὰ νὰ τοὺς σταλῇ ἀπ' εὐθείας μόλις ἐκδοθῇ.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἐγκαινιάζονται τὰ νέα καινούργια στοιχεῖα τῶν | 6 στιγμῶν, προωρισμένα εἰδικῶς διὰ τὰ «Ἰδιαίτερα» Τηλεφωνήματα, Ἀνεύδυνυμα, κλπ. Ἔτσι θὰ μᾶς μένῃ περισσότερος χῶρος διὰ τὴν Ντολορὲς καὶ τ' ἄλλα περιεχόμενα.

Ἔργα ἔλαβα ἐκ μέρους τῶν κυρίων καὶ δεσποινίδων Ρ...ν, Γ. Πολυμενάκοῦ, Δ. Μπέκα, Τ.ἔνυ, Ν. Καλεντζῆ, Ν. Μπινίκου, Μήτσου Δ., Ἰ. Ἀναγνωστοπούλου, Ντίνας Α., Φαλέζ, Γ. Ψαρροπούλου Ν. Κοριολανοῦ, Ν. Ράντου, Σ. Κωτσάκη, Ἰ. Νίνου καὶ Σ.

Ἐξ αὐτῶν ἐγκρίνω τὸ ποίημα τοῦ κ. Μπεκα καὶ τὴν πρόζαν τοῦ κ. Καλεντζῆ.

Ἡ δὶς Ρ...ν, ἂν τὰ κατάφερνε καλλίτερα στοὺς στίχους, θὰ μποροῦσε νὰ ἐμφανίσῃ ἔργον ἀρτιώτερον, γιατὶ δὲν τῆς λείπει ἡ φαντασία. Τῆς λείπει ὅμως ἡ ἐξάσκησις. Ἂς διαβάσῃ.

Ὁ κ. Μῆτσος Δ. γράφει κάπως πρωτότυπα. Τὰ κομμάτια του ὅμως εἶνε σὰν ἀσυνάρτητα. Ἂς τὰ προσέξῃ καλλίτερα.

Οἱ ἄλλοι δὲν γράφουν καλά.

Γίνονται βέβαια καὶ τυπογραφικὰ λάθη, κ. Ἐ. Βεργῆκο, γιατὶ οἱ τυπογράφοι δὲν ξεύρουν ξένας γλώσσας, μπορεῖτε ὅμως νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι τὰ περισσότερα ὀφείλονται εἰς τοὺς στέλλοντας. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ δὲν ξεύρουν οὔτε τὸ στοιχειῶδες merci καὶ ἐπιμένουν νὰ τὸ γράφουν mersi, σὰν νὰ τοὺς ἦταν ἀδόνατον νὰ γράφουν «εὐχαριστῶ». Τὶ νὰ γίνῃ!

Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ γράφουν, κ. Ἐ. Γαλανάκη καὶ Ἀναγνωστόπουλε στοὺς πολεμιστάς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οὔτε αἱ μὲν οὔτε αἱ δὲ γράφουν ἐπακρῶς καὶ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν παράπονα.

Σᾶς ἀπαντῶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, κ. Μ. Δημητρίου, ὅτι πολλὼν Ἑλληνίδων κάρτες κυκλοφοροῦν εἰς τὰ καρτοφίλ. Ὥστε δὲν συντρέχει περίπτωσις νὰ ἐκπλήττεσθε. Ἐπιστρέφεται. Ὁ «σεβάσμιος» σᾶς εὐχαριστεῖ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐκδόσεις.—Ἐξεδόθησαν «Φτερουγίσματα» σειρὰ διηγημάτων τοῦ κ. Σ. Δεσσαλέρμου· Ἔκδοσις Βασιλείου.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
— 20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ —

«Τ. Κ.» Λαμίαν. Παρακαλῶ διακόψατε πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῆς Δίδος Α. καθ' ὅτι ὁ Ἔρως ἔφθασε εἰς τὸ ζενίθ. «Γ. Π.»

—Ὅσες Δίδες θέλουν ἂς γράψουν στὸ «Βέλος τοῦ Ἡρακλῆ» Λον στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Πειραιῶς.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ Δίδας 15-20 ἐτῶν καὶ νέους. Γράψατε: «Λοὺξ Ἀλτενγάϊμ» Ρ. Κ. Βόλον.

—Ρωλ. Ἀεβιαστοχώριον δὲν πάνε καλὰ ἡ δουλιές σου μὲ τὴν Δίδα Μ. Συμμορία Α-Ω. Τί γίνεσθε; γράψατε: «Τζὼν Μάστερ» θυρὶς 116 Γραφεῖα «Σφαίρας» Ἀθήνας.

—Ἀνταλάσσω c. p. μετὰ Δίδων σκοπὸν γνωρίσετε ἀργότερον. Γράψατε: «Αἴαν Τελαμόνιον» p. r. Σαλαμίνα.

—Εἰρήνη Ἐλ. περίμενα στὴ Μητρόπολι μέχρι τὰς 7 γιατὶ δὲν ἤλθες; θὰ ξαναΐδοῦμε; ἐὰν θέλεις; Γράψε: Κλεάνθην Τσιρπτέαν διὰ Νίκον Π. Καραϊσκάνη 8.

—Ἀνταλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς πανταχόθεν μὲ Δίδας 16-19 ἐτῶν προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Καβάλλας. Γράψατε: «Μαῦρον Ἀχιλιστὴν» p. r. Καβάλλα.

—Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους ἢ καὶ νέας ὁ' ἀπαντήσω εἰς τὸ ὡραιότερο c. p. Γράψατε: Μιράνταν Παπαδοπούλου p. r. Πειραιᾶ.

—Ἕνα παιδὶ Μελαχροινὸ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δίδων 16-20 ἐτῶν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Κορδελιοῦ Κωνσταντίνας, Βόλου, Θεσσ/νίκης. Ἀθηνῶν, Γράψατε «Ἀστραπογιάννον» Καλύβια Λαυρίου Ἀττικῆς.

—«Μ. Νερ.» Μὲ θυμᾶσαι· γράφε ἂν ἐλήφθη ἐπιστολή μου, φοβοῦμαι. «Φούλης».

—Κορίτσια Αἰγίου καὶ Κορινθίας, γράψατε σ' ἕνα πρόθυμο χωριατόπουλο. Ἀνδρέαν Γεωργόπουλον Περιγιαλὰ Κορίνθου.

—Ἀποκαλύπτομεν «Ἐρασιτέχνης Ἀστυονομικὸς Φιλιπ. Κεραν. «Μαγεμένη Καρδιὰ» Τάκης Σέρβε. «Μαῦρος Σατανᾶς» Σπυρ. Γεώργου. «Ἱππότα Γαργαρέτας» Γούβας ὑποταγὴν μέσω «Σφαίρας» «Ἐκδικητὰ Σκότους».

—Ἀνταλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ Δίδας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κερκύρας, Σμύρνης. Γράψατε: «Ἔμβλεν» Φωρστόν» Ἄθηνας· Σμύρνη.

—«Λιλίκαν» Πάτρας δέχομαι ἀλληλογραφίαν «Πληγωμένο Παιδί».

—Τοὺς μὴ ὀκοτασσομένους ἀποκαλύπτω. «Θαλερὸς Ἥλιος» Ἀβανάσιος Μπαλ. Νῆμος «Δὸν Φιβέτιος» Δ. Παπ. Χαλκίς. Ἀνδρέα Ἀντ. σὲ τὰ μᾶς; Προκαλῶ τὰς συμμορίας «Κεραυνὸς» καὶ «τρεῖς Σειρῆνες» Ἰδρυσα ἐν Ἀναστάθμῳ Δ' παράστημα. Ἀχχηγὸς «Δαίμων τοῦ Σκότους». Γράψατε Συνεργεῖον Ναυστάθμου. «Ο 999» δὲν ἀπάντησες εἰς τὸ «Ἀπαίσιον Φάσμα» ὅτι ζητήσης εἰς ἐμὲ παρακαλῶ διότι εἶμεθα κοντίτερα. «ΜΑΥΡΟ ΣΤΙΛΕΤΟ» θυρὶς 160 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Μυστηριώδη, ἀναιρεῦμεν συγχαρητήριά μας κατόπιν τῆς ἐλαφροτήτός σου· Ὑπερασπίσαι Δικαίου.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ μορφωμένας μόνον Δίδας ἐπὶ διαφόρων ἐνδιαφερόντων αὐτὰς ζητημάτων. «Ἐξεφευνητὴς» p. r. Κέρκυραν.

—Συμμορίαι ξυστάτε, φώτισε. «Ἱππότα Σελήνης» γιὰ νὰ ἔρθετε εἰσθε, Μαγαρμὰς τὸν ἀστρον Ἐδκλ. Μανναι. «Φωκὸ Ἀστέρι» ὑπαχχηγὸς Γραμματεὺς Ἀλεξ. Βενε. «Ἱππότης Ἀστέρων» Παῦλος Παπαδ. «Ἀρχηγὸς Κεραυνοῦ» Δήμος Πομόνης «Χλωμὴ Σελήνη» ἡ donna de lagou ἤτοι ἡ Διοίκησις τοῦ Κεραυνοῦ. «Χαλῥδίνα δόντια» εἰσαι πολὺ μικροὶ φυλαχῆτε. Ἀνώτατε ἀρχηγὲ σοῦ προσφέρω νὰ ρεζέρβα τὸ ψευδώνυμον «Κόμης δὲ Λοῦσιανα». Συμμορία καταχθονίου ἀυρὸς Ἀρχηγὸς Ἱππότης Ἀθήνας.

—Ὡμορφες ἑλληνοποῦλες θυμηθῆτε καὶ μία ἑλληνικὴ καρδιὰ ποὺ ἐδῶ πάνω στὰ πλητικὰ κλίματα τῆς Γερμανίας εἶναι καὶ στεῖλτε δύο λέξεις καθαρὲς ἑλληνικὲς σ' αὐτὴ τὴ σύστασι «Κλαρὶ Σπασμένο» uhland str 35 III Dresden a'.

—Ἀνταλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν γράψατε: «Σουλτάνα p. r. Χανιὰ Κρήτης.

—Ἔνεκα ἀπροόπτου ταξειδίου μου διακόπτω ἀλληλογραφίαν. Εὐχαριστῶ εὐγενεῖς ἀνταλλακτοις μου. «Ἀργυρὰ Πανσέληνος»

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ἐρωτικὰς πανταχόθεν. Γράψατε: «Τρελλὴ Μοδιστρούλα» p. r. Καβάλα.

—Νέος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας ἡθικὰς καὶ σοβαρὰς. Σκοπὸς γνωσθήσεται ἐν καιρῷ. Γράψατε: Παναγ. Πολυμερόπουλον p. r. ἐνταῦθα.

—Κατάστημα Γραμματοσήμων Μυτιλήνης. Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ· 1000 γραμματόσημα παγκόσμια ἐκλεκτὰ δραχ. 70. 500 διάφορα δραχ. 40. 200 διάφορα δραχ. 25. Ζητήσατε δρους συνεργασίας. Ἀντιπρόσωπος Ἡρακλείου Γρ. Κουνδουρος. Γράψατε: Δ. Τασσὰν p. r. Μυτιλήνην.

—Γίνκελ Ἀνδαλοῦζα». Ἐνταῦθα. Εὐχαριστῶ θερμῶς «Δ. Κ.».

—Νεαρὸς Ἀνθ)τὴς τραυματίας εἰσερχόμενος πρώτην φορὰν εἰς τὸ Σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Τριπόλεως, Ἀργους. Γράψατε: «Γ. Δ.» Νοσοκομεῖον «Εὐαγγελισμὸς Ἀθήνας.

—Ὅποιο κορίτσι τῆς Κερκύρας μορφωμένο καὶ καλῆς οἰκογενείας ἔχει πεποίθησι πῶς γράφει καλὰ ἂς μοῦ γράψῃ. Β. Βάσσον p. r. Κέρκυραν.

—«Τρελλὴν δακτυλογράφον» εἶσαι Σολ. Αἴε. Συμ. «Κόκκινο Ντόμινο» ἀρχηγὸς «Κακὸς Δαίμων».

—Στὸν γνωστόν μας φίλον ἔχει ἐπισταλείσης ἐπιστολῆς νὰ θέσητε διεύθυνσιν σας ἢ δ'ἄλλος σᾶς ὑποτιμᾶμεν «Συμμορία Δαιμονίου Ἰνεύματος».

—«Μυστηριώδη Συμμορίαν» Ἀρχηγὲ «Μυστηριώδη προσωπιδοφόρε» ἢ Γ. Κωνσταν. ὑπαχχηγὲ «Πτερωτὲ Ἱππότα» διὰ τί παρηκούσατε; «Ἀστροπέλαστον τεῖχος» Γεώρ. Ναν. «Σω.Τοιῶν Σιω'φων».

—Αἰτῶ ἀλληγοραφίαν μὲ Δίδας 15-20 ἐτῶν. Γράψατε: «Ἱπότην τοῦ Πηλείου» p. r. Βόλον.

—Ἀνταλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. γαλλιστὶ καὶ ἐλληνιστὶ μὲ Δίδας πανταχόθεν. Γράψατε: Μ. Μπούζ.. p. r. Ἡράκλειον Κρήτης.

—Φ. Γ.» Τί γίνεσαι ἀγάπη μου. μένω μακράν σου ἀνησυχῶ φοβερά. Τὸ c. p. περμένω Ἀλεξανδρ.

—Συγχαίρω τὸν κ. Ἡλίαν Λ. Ἐλληνάρη διὰ τὴν ἀγάπην ἣν τρέφει πρὸς ἐμέ. Τηλ. Δ. Σωτήρχος.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἀνταλ. c. p καὶ ἐπιστολὰς μετὰ Δίδων Ἀθηνῶν, Τριπόλεως, Καλαμῶν, Ἀργοστολίου καὶ Σμύρνης. Γράψατε: «Μαῦρος Ἄδης», «Λευκὸς Παράδεισος» IX Συζυγαρχία Πεζ. τ. τ. 930.

—Νεαρὸ φανταράκι 22 ἐτῶν ὑπηρετοῦν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐπὶ 3 ἔτη αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δίδων Ν. καὶ Π. Ἑλλάδος, προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Κορδελ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΔΦΔΙΡΑ", ΣΗΚΑΚΟΣ 8, ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ραβασάκια

τοῦ Μητρούση

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ

Περδίκω μ' π'λίμ'
Κι' ἀν τοὺχεςνάρθ'ς σ'ν Ἀνθήνα, βάστα τ' φόρα σ', γιατὶ ὅπους κιτάντ'σι τοὺσήμιρουν ἡ 'Ανθήνα κάλλιου νὰ μὴν τ'ν ἰδῆς ποτές.
Βίους ἀβίουτους, οὐρὴ Παγῶνα μ. Δὲντοὺν ἀφὴν'νε τούν πᾶσανἔναγνι κάν' ὅτ' θέλ' κι' ὅτ' τ' σκάει, μόνε ἔχ'ς τ'ν ἀστυνομίγια πάν' ἀπ' τοὺ κιφάλι σ' ἀπ' τ'ράει νὰ μᾶς βάλ' τὰ δυὸ πουδάργια σ' ἕνα τσαροῦχ'. Τί ἰλιευτιρία εἶν' αὐτίν' δὲνκαταλαβαίνου!

Σφίγγ'ς κάναδυὸ κατουσταράκια, κι' ἀπὲ σὶν ἔρθ'ς στοὺ κεφ' θέλ'ς νὰ πᾶς νὰσκούῃξ κάνα κλιέφτ'κου ὄξου ἀπ'τοὺ σπίτ' τ'ς σκορδόπιστης, τσούπ! ἰπιμβαίν' οὺ χουρουφύλακας κὶ σ' λιέει:

— 'Απαγουρεύουντι τὶ ἄσματα τ' νύχτα, κύριους!

—Κερὶ κὶ λ'βάν', κύριους, σὰν ἀπαγορεύουντι τ' νύχτα, πότι ἰπιτρέπουντι; Μέρα μεσ'μέρ' θέλ'ς νἄρθου νὰν τοὺ σκοΐξου μαθές, νὰ μὶ περάσ'νε γιὰ παλαβό!

Φεύγ'ς, πᾶς τ' στράτα τ' Θεοῦ κὶ τ'ς Παναγίας, τσούπ! σὰν κουμουδὶ πάλε μπρουστά σ' οὺ χουρουφύλακας:

—'Απ' τοῦ πιζουδρόμιου, κύριους!

—Πιρίδρουμους νὰ σὶ κόψ' μὶ τὰ πιζουδρόμιά σ', γιὰ δέκα χρουνῶν κούτσ'κου μ' ἀπερνᾶς μαθὲς κὶ θὰ μ' ὁρμηνέῃψ ἰσὺ ἀποῦθι θὰ πάου!

Πᾶς σ' ἕναν κινηματόγραφου νὰ ζαχαρώῃς κανιὰ στάλα μὶ τ'ς διπλανὲς σ', στρουγγυλοκάθισι, ἀνάβ'ς ἀρειμανίους τ'ν τσ'γάρα σ', τσούπ! μάτα πίσου οὺ χουρουφύλακας:

—'Απαγουρεύβιτι τοῦ κάπνισμα, κύριους!

Κὶ θέλ'ς κὶ δὲ θέλ'ς τ'ν πιτᾷς τ'ν τσιγάρα μόλ'ς τ'ν ἄναψις, κι' ἂς ἔχ' οὐχτὼ λιεφτὰ ἡ μίνια σήμιρις! Κι' ἰνῶ ἰσένα δὲ σ' ἀφήν' νὰ τραβήῃξ νιὰ ρουφηξά, ἰκείνους ποῦειν ἀπάν' στοὺ σιντόν' κὶ παίζ'νι, τ'ς ἀφήν' κὶ καπνίζ'νι.

Ζουὴ εἶν' αὐτὴ ζουὶτσα μ'! 'Ορμπους κὶ κιταχνιὰ νὰ γέν' κι' ἡ'Ανθήνα τ'ς κὶ τοὺ καλό τ'ς, ὅπους τ'ν κατάντ'σαν.

Κι' ἀπὲ νἄηταν αὐτίνου μουνάχα, ἢ π' ἀρχίν'σαν τώρα κουὶντὰ νὰ βαίν'νε χέρ' κὶ στ'ς γ'ναῖκις! Γιὰ ἰπρουψὲ πῆραν δεκαπέντε μέσα στοὺ φταῖσμα κὶ πλιέρουσαν οἱ καψαρὲς τὰ μαλλιὰ τ'ς κιφαλῆς τ'ς, ἀληθ'νὰ κὶ ψεύτ'κα.

'Ημ'νε ἰκεῖ μπρουστὰ πῶπιασι κάνα δυὸ οὺ χουρουφύλακας κὶ πάσκιζι νὰν τ'ς πάρ' μέσα. 'Ικειὲς χάλαγαν τοὺν κόσμου μὶ τ'ς φουνές, κὶ οὔδι ψύλους στοὺν κόρφου τ' χουρουφύλακα δὲν ἤθελα νἄημ'νε. Αὐτίνους ὅμους οὺ σκληρουκάρδιους ντὲ κὶ καλὰ νὰ τ'ς πάρ' μέσα. Τότινις ἰπιμβαίνου ἡ ἀφιντιά μ' σὰν ἰππότ'ς κὶ καραμπουζουκλῆς ποῦειμι.

—Γιατὶ τ'ς συλλήβ'ς οὔρὲ τζαναμπέτ', τί σῶφταιξαν μαθές;

—Φουρᾶν μιγάλα καπέλλα.

—Κὶ σὺ ἤθιλις νὰ φουρᾶν μ'κρά;

—'Ετσ' τοὺ λιέει ἡ δγιάταξ'.

—Μ' καλὰ κὶ ἔῃ' ἡ δγιάταξ' ἂν ἔχ'νε ἡ γ'στιανὲς νὰ φκιάσνε μ'κρὸ καπέλλου; 'Ενα τοὺχνε οἱ καψαρὲς κι' αὐτίνου φουρᾶνι. Σὰ θέλ' καλὰ κὶ σὼν' ἡ ἀστυνομίνια νάχ'νε κι' ἕνα δέφτιρου μ'κρό, ἂς μάσ' οὔλιες τ'ς γ'ναῖκες τ'ς 'Ανθήνας νὰν τ'ς πάῃ σὶ νιὰ κιπιλλοῦ, κὶ νὰν τ'ς τοῦ φκιάσ τοὺ μ'κρὸ καπέλλου. Νὰ πλιερώσ' ὅμους ἡ ἀστινουμίγια τὰ ἔξουδα, κι' ὕϊ νὰ μπαίν' μὶ τοὺ ἄστιντούα στ'ν τσέπ' τ' ἀλλ'νοῦ. —Μὰ οὺ νόμους ...

—'Αει στοὺ γερουδιάουλου κὶ σὶ κὶ οὺ νόμους σ'.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΣΥΓΚΟΛΛΗΘΟΥΝ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΜΙΑΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

25 ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ὁ προκηρυσσόμενος σήμερον νέος διαγωνισμός μας, διασκεδαστικὸς καὶ ἐνδιαφέρων μαζί, θ' ἀπασχολήσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας.

Πρόκειται περὶ συγκολλήσεως τῶν κομματιῶν μιᾶς γελοιογραφίας τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν ἐπὶ τρία συνεχῆ φύλλα. Ἡ γελοιογραφία αὐτὴ εἶνε ἐξυπνοτάτη καὶ συναπαρτίζεται ἀπὸ τρεῖς φιγοῦρες. Εἰς τὸ σημερινὸ φύλλον δημοσιεύονται τὰ 4 πρῶτα κομμάτια. Εἰς τὸ ἑπόμενον θὰ δημοσιευθοῦν ἄλλα 4 καὶ εἰς τὸ μεθεπόμενον τὰ τρία τελευταῖα, χωρὶς καμμίαν σειρὰν καὶ συνοχήν. Οἱ ἀναγνῶσται θὰ περιμένουν νὰ ἐκδοθοῦν καὶ τὰ τρία φύλλα διὰ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ κομμάτια συγκεντρωμένα καὶ κατόπιν θ' ἀρχίσουν τὸ ἔργον τῆς συγκολλήσεως. Τοὺς εἰδοποιοῦμεν ἀπὸτώρα ὅτι τὸ παιχνιδάκι αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὔκολο. Χρειάζεται ὑπομονή. Καὶ πρωτίστως χρειάζεται νὰ μαντεύσουν ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα κομμάτια τὴν σκηνούλαν τὴν ὁποίαν ἀναπαριστᾶ ἡ γελοιογραφία μὲ τὴς τρεῖς φιγοῦρες, καὶ κατόπιν ν' ἀρχίσουν νὰ συγκολλοῦν. Διότι, ἂν ἀφεθοῦν εἰς τὴν τύχην, δὲν θὰ τὰ καταφέρουν εὔκολα. Τέλος πάντων, ἂς ἐπιληφθοῦν μετὰ θάρρους καί... ὑπομονῆς. Ἀπὸ τὰς 18 τοῦ μηνός, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ φύλλο μὲ τὶ τελευταῖα κομμάτια ἕως τὴν 13 Δεκεμβρίου ἔχουν 15 ἡμερῶν καιρὸν διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν λύσιν καὶ νὰ τὴν στείλουν ἐγκαίρως ὥστε ἐγκαίρως νὰ φθάσῃ εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ τεθοῦν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς Πρωτοχρονιᾶς θὰ γίνῃ ἡ κλήρωσις. Θὰ ἐξαχθοῦν 25 λαχνοὶ —ὀνόματα, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ δοθοῦν 25 μπονομάδες, κατάλογος τῶν ὁποίων θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ.

Ἰδοὺ τὰ τέσσερα πρῶτα κομμάτια.

Τοῦ Βλάμη

τὰ καμώματα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ἔ ρέ ἀρχαῖες μέγκλες καὶ παλὴ μεγαλεῖα, ρὲ Μανιῶ μεγκλήεσσα καὶ μεγαλεῖωδέστατη! Ἤμουνα κι' ἐγώ, ρέ βάσανο, μιὰ φορὰ φοιτητὴς — ὄχι στοῦ Καραμάνου, ἀλήθεια σοῦ λέω—φοιτητὴς στὸ Πανεπιστήμιο. Τώρα, ἂν ρωτήξῃς πῶς ἀντὶς γιὰ νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου στὰ νομικά, τὸ πῆρα στὴν πασσέτα, ἄλλη κουβέντα αὐτή. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπεις, πρέπει ν' ἀκολουθάῃ πάντοτες τὴν κλίσι του γιὰ νὰ ξέρῃς. Ὅπως ἕνας ποὺ κάνει γιὰ ὑπουργὸς δὲ γίνεται πορτοφολατζῆς, ἔτσι κι' ἐγὼ δὲ θέλησα νὰ παραστρατίσω ἀπὸ τὸ δρόμο μου—νομίζω;

Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἕτερο κεφάλαιο, εἶνε τὸ νιζετεπὲς τῆς μπαλαμουτικῆς οἰκονομίας.

Τώρα ὅμως, καθὼς τὸ ξέρεις ἀπαγορεύτηκε τὸ τέρτσο τίρο, κι' ἐπειδὴς ἔχω ἀργία, διάβαζα χτὲς τὴν ἐφημερὶς ποὺ διαλάβαινε κάτι ἐπεισόδια ποὺ γινήκανε στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ θυμήθηκα τὰ παλιά μου, ρὲ καπνικαρέα! Τὸν καιρῷ ἐκείνῳ δὲν παίρναγε μῆνας, δίχως νἄχαμε παρατράγοδα μὲ τοὺς τσίφτηδες.

Γιὰ κάθε ψύλλου πήδημα, βαγγελιακά, ὀρεστειακά, μαλλιαρικά, σηκώναμε τὴν παντιέρα τῆς ἐπαναστάσεως οἱ φοιτητές, δέρναμε τοὺς καθηγητάδες, δέναμε τοὺς χωροφυλάκους, κάναμε μάχες μὲ τοὺς φαντάρους κι' ἄμα ἔκανε ἐπέλασι τὸ ἱππικό, κουβαλάγαμε σανίδες ἀπ' τὰ σπίτια μας καὶ τοὺς στρώναμε κυνῆγι, τοὺς σπαθάτους. Αὐτὰ εἶνε τὰ ὡραῖα πράμματα...

Τώρα κάτι πᾶνε νὰ κάνουνε οἱ φοιτητὲς καὶ δὲν ξέρουνε πῶς νὰ τὸ κάνουνε, καὶ τοὺς βαρᾶνε φάπες καὶ ξεφτιλίζουνε τὸ γόητρο τοῦ Πανεπιστήμιου, οἱ ψοφοδεεῖς, — ξηγιέμαι ἀξιοπρεπῶς;

Τὴν προάλλη κάποιο πανηγυράκι θελήσανε γὰ κάνουνε οἱ σοσιλιαστάδες φοιτητές, κι' ἐσπάσανε τὰ μοῦτρα τους. Κοκκινίζω καὶ χλίβομαιγιὰ λογαριασμό σας μὰ τὸ ναὶ σᾶς λέω, ρὲ δείλαιοι! Ἤπρεπε νἄμουνα ἐγὼ ἐπιτοπίως μὲ πεντ' ἔξε ἀπ' τοὺς μακαντάσηδες, γιὰ νὰ βλέπατε πῶς γίνεται γῆς μαδιὰμ τὸ πρᾶμμα...

Ποῦ νὰ γυρίσουνε πίσω κεῖνα τὰ χρόνια ὅμως! Πᾶν καὶ πᾶν κὶ πίσω δὲ γυρνᾶν, ὅπως τὸ λέει κι' ὁ Μπετόβεν—κάνω λάθον;

Ὁ Βλάμης

Αὐτίνους ὅμους ἀντὶ νὰ πάῃ ἰκεῖ π' τοὔειπα πῆγι στοὺ φταῖσμα μαζὶ μὶ τ'ς κυράδις. Ἄειντι νὰ κάν'ς κὶ σὺ προυκουπὴ μαθὲς μὶ τέτοια ἀστινουμίγια!

Γιὰ ταύτου σ'λιέου, οὔρὲ καρδερίνα μ', πὼς δὲν εἶνι κιρὸς νἄρθ'ς τώρα στ'ν Ἀνθήνα, γιατί, καθὼς εἶσι ψύχα μπατάλα κὶ ξερουκέφαλ', οὐχτὼ βουλὲς τ'ν ἡμέρα θὰ πααίν'ς στοὺ φταῖσμα. Κὶ γὼ δὲν ἔχου σκουπὸ νὰ πλιερώνου προυστίματα.

Ταῦτα κὶ μένου
γειά σ', κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἀνεγνώξατε
τὸ λεπὸν
Τί συνεβέβηκε
πρὸ ἡμερῶν,
τὸ ὁποῖον
ἔν τι ξενοδοχεῖον;
Ὑπάγασα
μία κυρία
μετ' ἑνὸς κυρίου
πρὸς ἐνοικίασιν
δεματίου
καὶ πρὸς ποίησιν
ἐν ἀπτῷ τοῦ πονηροῦ
καὶ γὰρ ἐπεπρόκειτο
περὶ ζεφγαρίου
λαθρεμβορικοῦ
καὶ ποσῶς ἀνδρογυνικοῦ.
ἕνεκεν οἱ ἐρωτικοὶ τρυφεροειδεῖς γλυκασμοὶ
ἐνέσχηψεν ἐν τῇ καλδίᾳ τοῦ κυρίου συνγοπή,
τὸ ὁποῖον ζωὴ τῶν ἑαπτοῦ αἰγοονομολαρίων.
Ἡ δὲ κυρία, ὡσεὶ ἀκραιφνὴς παξιμάς,
περιεβότηξε τὸ πορθοφόλιον τοῦ μακαρίτεως
καὶ μεθ' ὁ θέσασα δῆθεν τὰς φωνάς,
καὶ τὴν τεθλιμμένην πρὸ τοῦ ξενοδοχάτορος
μεθ' οὗ πολὺ ὤχετο ἀπιῶσα, [ποιῶσα,
τὸ ὁποῖον
ὦ μακαρίτα σὲ ὑπῆγον ἄναυλα εἰς τὸ νεκροθα-
[πτεῖον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟ ΜΑΝΤΑΛΙ

—Χῖ... χῖ... χῖ...ἀντὶθ γιὰ ἕνα οὐφελέθ'κα δύο μαντήλια μὲ τ'δίκη...

—Κὶ πῶθ τὰ κατάφερεθ, μπερμπάνταρε;

—Γιά, οὐ νερουδίκς μοὔειπι: «Κατηγουρᾶθ τοὺ Γ'κίκα πῶθ σῶκλιεψε ἕνα μαντῆλι;—Μάλιθτα κυρ-νερουδίκη, τοὔειπα γώ. — Κι' πῶς τὸ ξέρθ πῶς θτῶλκιεψε αὐτόθ; — Τὸν εἶδα π' τὸ βάσταγε θτὰ χέρια τ'. — Καὶ πῶθ τὸ γνώριθες πῶθ ἦταν τὸ δικό θ' μαντῆλ; Εἶχε κανένα σημάδι;—Ὄχι, ἀλλὰ τοῦ γνώριθα. — Μήπωθ ἔκανεθ λάθο; Οὔλα τὰ μαντήλια τὸ ἴδιο εἶνε. Νὰ, γιὰ κύττα καὶ τὸ δικό μ' τὸ μαντῆλ δὲ μοιάζει μὲ κεῖνο πῶχαθες; - Μοιάζει, τοὔ λιέω γώ. Ὅμοιο κι' ἀπαράλλαχτο εἶνε.—Ὥστε λιέθ νὰ θτῶκλιεψα κι' αὐτὸ ἐγώ; —Μπορεῖ, κὺρ νεροδίκη, δὲν ξέρω. Μπορεῖ γιατὶ καὶ πέρθι ἔχαθα κι' ἄλλο ἕνα μαντῆλ.», τοὔειπα γώ. Κὶ τότεθ οὐ νεροδίκς ἔθκαθε θτὰ γέλοια καὶ μ χάριθε καὶ τὸ δικό τ τὸ μαντῆλ. Κι' ἔτσι π' λιεθ, ὀρὲ κμπάρε, τ ὁρα ἔχω δυὸ μαντήλια, ἕνα γιὰ τὰ χρ'στούγειγα κι' ἕνα γιὰ τὴν ἀγάθταθι... Χῖ...χῖ... χῖ! ***Ὁ Μενιδιάτης***